

கல்வெட்டு

Kalvettu

தீருவள்ளுவர் ஆண்டு 2044 கைத் தீங்கள்

3000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட நினைவிடம் - சிறுதாலூர்

கல்வெட்டு - காலாண்டிதழ் - 92 (சனவரி 2013) விலை: ரூ. 10.00

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை

உள்ளே

வ. எண்

பக்கம்

பதிப்புரை

1. Evolution of the Western Coastline of India and the Probable Location of Dwaraka of Kṛṣṇa Geological Perspectives R.N. Iyengar and B.P. Radhakrishna	...	1
2. பெருமுக்கல் ஓர் ஆய்வு அர. வசந்தகல்யாணி	...	19
3. கல்வெட்டில் கைப்பிழை வெ. இராமமூர்த்தி	...	26
4. வரலாற்றில் சிறுதாபூர் வெ. இராமமூர்த்தி	...	32
5. Development of Roof Tiles - From Archaeological Excavations K. Sridaran	...	35

கட்டுரைகளில் சொல்லப்படும் கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்களே பொறுப்பாவார்

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையின் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு இத்துறை ஆணையர் (பொறுப்பு) முனைவர் சீ. வசந்த் அவர்கள் சார்பாக மண்டல உதவி இயக்குநர் திரு. வெ. இராமமூர்த்தி அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.

இணையதளம்: www.tnarch.gov.in

மின் அஞ்சல்: tnarch@tn.nic.in

archcommissioner@gmail.com

முனைவர் **சீ. வசந்த்**, எம்.ஏ., எம்.பில்., பி.எச்.டி.,
ஆணையர் (பொ)

தொல்லியல்துறை,
தமிழ் வளர்ச்சி வளாகம்,
ஆல்கு சாலை,
சென்னை-600 008

பதிப்புரை

தமிழக வரலாற்றுக்குத் துணைபுரியும் முதன்மைச் சான்றுகளான கல்வெட்டுகள், அகழாய்வுத் தொல்பொருட்கள், காசுகள், செப்பேடுகள் போன்ற முதன்மைத் தரவுகளைக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை வெளியீடான 'கல்வெட்டு' எனும் காலாண்டிதழில் தொடர்ந்து வெளியிடப்படுகின்றன. இவ்விதழ் 'கல்வெட்டு இதழ்-92' ஆக வெளிவருகிறது.

இவ்விதழில் "Evolution of the Western Coastline of India and the Probable Location of Dwaraka of Kṛṣṇa Geological Perspective" எனும் கட்டுரை நுண்மான் நுழைபுலத்தோடு எழுதப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வுக் கட்டுரை போற்றுதற்குரியது.

'பெருமுக்கல் ஓர் ஆய்வு' எனும் கட்டுரை கோயிலின் நிலைமை, கட்டடக்கலை, ஊர்ப்பெயர், கல்வெட்டுகள் கூறும் செய்திகள் என்று நிரம்பச் செய்திகளைக் கொண்டுள்ளது.

'கல்வெட்டில் கைப்பிழை' எனும் இக்கட்டுரை இன்றைய இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தில் கூறப்படும் சட்ட விதியினையும், சோழர் காலத்தில் அவ்விதியின் தன்மையினையும் கல்வெட்டு ஆதாரங்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது பாராட்டிற்குரியதாகும்.

(ii)

வரலாற்றில் சிறுதாவுர் என்ற இக்கட்டுரை 3000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட பழமை வாய்ந்தது இவ்வூர் என்பதையும், அகழாய்வு மற்றும் கல்வெட்டு ஆதாரங்களைக் கொண்டு விளக்கியுள்ளது படித்திட வேண்டிய கட்டுரை என்பதில் ஐயமில்லை.

அகழாய்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூரை ஓடுகளின் வளர்ச்சிப் பற்றிய கட்டுரை நல் ஆய்வுக்குரிய ஒன்றாகும்.

இவ்வாறு சிறந்த நல் கட்டுரைகளை உள்ளடக்கிய இவ்விதழினை சிறப்புறப் பதிப்பித்துள்ள இத்துறை மண்டல உதவி இயக்குநர் திரு. வெ. இராமமூர்த்தி அவர்களுக்கு மனமுவந்த பாராட்டுகள். மேலும் இவ்விதழினை சிறந்த முறையில் ஒளி அச்சு மற்றும் அட்டைப்பட வடிவமைப்பு செய்த திருமதி. ச. சரஸ்வதி, அச்சுக்கோர்ப்பாளர் அவர்களுக்கும், அச்சுப்பிழைத்திருத்திய திருமதி. கோ. கீதா, அச்சிட்டு புத்தகமாக்கும் பணி செய்த மு. சக்திவேல், சு. பத்மாவதி ஆகியோருக்கும் எனது பாராட்டுகள்.

கருத்துச்செறிவு மிக்க இவ்விதழ் சிறந்த ஆய்விதழாக அமைந்துள்ளது. வழக்கம்போல் வரலாற்று ஆர்வலர்கள், தொல்லியல் ஆர்வலர்கள் இவ்விதழை வரவேற்பார்கள் என நம்புகிறேன்.

சீ. உசந்த்

Evolution of the Western coastline of India and the Probable Location of Dwaraka of Kṛṣṇa Geological Perspectives

1

R.N. IYENGAR¹ and

B.P. RADHAKRISHNA²

¹Department of Civil Engineering,
Indian Institute of Science, Bangalore - 560 012

²Geological Society of India, Bangalore - 560 019
Email: mi@civil.iisc.ernet.in

Abstract: A description of Dwārakā and its environs, its growth and final destruction as narrated in the ancient classics of *Mahābhārata*, *Hari-vamśa*, *Skānda Purāna* and *Vishnu Purāna* is presented and it is shown that the Dwārakā built by Kṛṣṇa could not be the Dwārakā located at the western tip of Saurashtra, Geological evidence shows (1) that the coastline of India is a rifted margin with present day Saurashtra, Kachchh, Pacham, Wāgir, Bela and other isolated masses occurring as islands off the rifted western margin; (2) the greater part of Saurashtra formed an island of explosive volcanic activity not directly connected with the Deccan trap of the mainland; (3) the existence of the Cambay basin, along linear sedimentary basin, more than 500 km long with an average width of 50 km and maximum depth of 7 km linked the basin with the Gulfs of Cambay and Kachchh maintaining marine connection from early Cretaceous to late Pleistocene and early Holocene (5000 years ago); (4) filling up of the basin with enormous amount of alluvium brought by the rivers Saraswati, Luni, Sabarmati and others - are presented as evidences lending support to the view that the present day Dwārakā, isolated and far removed from Mathura could not be the original Dwārakā (Ur-Dwārakā) of Kṛṣṇa Ur-Dwārakā was nearer to Mathura and could be reached via Pushkara (near Ajmer) and Mt. Abu and in all probability was located on the eastern margin of the Cambay basin. The city either was drowned or washed away by the sea around

1400 BC. West coast of Gujarat lies at the junction of the African, Asian and Indian plates and is riddled with many active faults and has been an active seismic zone. Authors make a strong plea for a multidisciplinary study by a group consisting of oceanographers, geologists, geophysicists, sedimentologists, engineers and meteorologists to make an intensive study of the region and elucidate the history of development of this terrain and incidentally solve the problem of the location of Ur-Dwārakā.

Keywords: Western coastline of India, Indian Pre-history, Cambay basin, Impact model, Dwārakā.

INTRODUCTION

In the recent past, there has been renewed interest in the archaeology of the west coast of Gujarat. This has been mainly driven by the desire to know more about the ancient town of Dwārakā the capital city of Kr̥ṣṇa. Here we denote this as original Dwārakā (Ur-D for short) to differentiate it from the present day city of the same name Dwaraka (69°E, 22.25°N) in Saurashtra. Marine archaeologists, investigating this region seem to have accepted Ur-D to be same as or at least very close to Dwārakā (Gaur et al. 2004). This belief initially based on the opinion expressed by Sankalia (1966) has been later supported by S.R. Rao (1995). While Archaeological investigations have exposed a township offshore Dwaraka, dated to second millennium BC, its connection with Ur-D remains unproven. Kr̥ṣṇa. and associated historical and geographical traditions have come down to us through the texts of *Mahābhārata*, (MB), *Harivamśa*, (HV), *Skānda Purāṇa* (SP) and a few other *Purāṇas*. Hence, it is important to investigate these texts critically to verify whether Ur-D could be identified with Dwārakā or not. Even if one may not be able to pinpoint where Ur-D was, it may be possible to conclude where it was not. Not with standing the fact, that Kr̥ṣṇa and his legends have been among the factors moulding the cultural foundations of the country, neither the history nor the geography of his period have been clearly understood.

Recently Iyengar (2003a, b; 2005 *in press*) investigated the issue of the historicity of Kṛṣṇa based on celestial observations mentioned in MB, HV, SP, *Vishnu Purāna* (VP) and *Bhāgavata Purāna* (BP). It was found that the observations are broadly consistent with a date around 1500-1400 BC. While the figure may be further debated, one could proceed with this as a working hypothesis for deciphering geographical descriptions in the ancient texts. This issue of where Ur-D was located remains an important topic. A standard reference on ancient place names by B.C. Law (1954) indicates that at one time Ur-D was thought to be near Girnar region, before being identified with Dwārakā. Kosambi (1965) based on internal evidence available in MB has argued that Ur-D could not have been at Dwārakā. Munshi (1943) after taking into consideration available evidences concluded that there are objections to the present day Dwārakā being identified with Ur-D. Among the famous place names that appear in the texts, Kurukṣetra and Mathurā are perhaps the least controversial. Starting from Vedic times through Itihāsa, Purāṇa and the historical period, location of Kurukṣetra and Mathurā has remained unquestioned. The same cannot be said about Prabhāsa and Ur-D, two other towns of importance in Kṛṣṇa-lore. It is interesting to note that the natural relief, rivers and lakes mentioned in the texts match reasonably well with the geography of Kurukṣetra and Mathurā (Growse, 1872). Thus, for Ur-D and Prabhāsa also, the preserved textual descriptions of geographical features and an evaluation of the new geological information in the development of coastline of Gujarat should prove to be consistent with observations. With these points in mind an attempt is made in the present paper to investigate further the above Sanskrit texts with a view to identify Ur-D. In all the cases, the more relevant Sanskrit texts are presented with brief translations. The collected material is discussed from a geological perspective to draw meaningful inferences.

Mahābhārata (MB)

MB refers to Ur-D in many places, but not necessarily in a consistent manner. This may perhaps be attributed to the layered formation of the text at different periods. In the very first book called *ādi-parva* reference is made to the last days of Yādavas near the salt sea and the visit of Arjuna to help the people to vacate the town of Ur-D (Ch.22.2,26). In *sabhā -parva*, Kṛṣṇa during his conversation with Yudhisthira says:

*vayam caiva mahārajā jarasandha-bhayāt tadā
mathurām samparityajya gatādvāravatīm prati ||
Mahārajā Due to fear of jarasandha we discarded
Mathurā and emigrated to Dvaravatī |*

(Ch.13.65)

The alternate name of Ur-D being called Dwārakā is seen in Chapter 42 of this *parva*. A link among Ur-D, Prabhāsa and River Sarasvati appears in the third book *vana-parva*. Pāṇḍavas, in their exile are advised to visit holy places. The description of the places presents a geographical background of the region in which Ur-D was located. This starts in Chapter 80 with a description of Lake Puṣkara (26.5°N, 74.6°E), Narmadā, Carmaṇvati, Mt. Arbuda, Prabhāsa, confluence of Sarasvati joining the sea and Dvāravatī roughly in that order.

*tato gaccheta dharmajño himavatsutam arbudam |
prthivyām yatra vaicchidram pūrvamāsīt yudhiṣṭhira ||
tato gaccheta dharmajño prabhāsam loka-visrutam |
yatra sannihito nityam svayam eva hutāsanaḥ ||
tato gatvā sarasvatyāḥ sāgarasya ca saṅgame
tato dvaravatim gacchet niyato niyatas anah |
pindātake narah snātvā labhet bahu-suvarṇakam ||*

[Then, one should go to Mt. Arbuda, where in the ground a fissure existed. Then one should go to the famous Prabhāsa,

where fire is ever self-existent. Then having visited the confluence of river Sarasvati and the ocean, one should go to Dvāravatī and next to Piṇḍāraka]

(Ch. 80. 74, 77, 79, 82)

The above places are mentioned in a sequential order. The confluence of a river with the sea is mentioned once again without any specific place (v 85). After another 30 verses Vināśana, where Sarasvati flows underneath the desert is mentioned. Chapter 86 provides another description with many differences but with same place names. This time, Agastya's hermitage is mentioned which is not traditionally associated with Mt. Abu. The text in this chapter describes holy places in *Saurashtra* (86.15-22) like Prabhāsa, Piṇḍraka and Mt. Ujjayanta. This hill is not Mt. Abu, but probably a hill of the same name in present day Saurashtra. The Dvāravatī mentioned in this chapter is not only different from Ur-D of Chapter 80, but also negates its identification with present day Dwaraka, which is far away from Mt. Ujjayanta.

In *śānti-parvan* (Ch. 326.81-84) Visnu proclaims his (future) incarnation on earth as Kṛṣṇa at Mathurā and his founding of Dwārakā at Kuśa-sthalī. Such a description does not help in fixing Ur-D, but it hints at Kuśa-sthalī being the name of a broad region.

In *āśvamedhika-parvan*, Arjuna is said to follow the sacrificial horse all over India, including the southern parts. During his travel along the western countries, Arjuna arrives at Prabhāsa from south, before reaching Dvāravatī (Ch.84.10-53). This would indicate that Ur-D was roughly north of Prabhāsa. In *mausala-parvan* (Ch.8.40-47) flooding of Ur-D by sea, and Arjuna's efforts to escort the people out of the place is described. The route taken by Arjuna was through forests, mountains and streams to reach Pañcanada, only to be attacked by the Ābhīras. There is no mention of crossing the sea or of islands on the way. Thus, it may not be wrong to conclude that Ur-D was connected with other parts of the country through

land route. In the 17th book, Pandavas are said to visit the western parts of the country to see Ur-D being submerged (*pari-plutam*) in the sea (Ch.10.42-43).

Hari-vamśa (HV)

HV is an appendix to MB and is traditionally taken to be between Itihāsa (history) and Purāṇa (legend) and a primary source for the early life of Kṛṣṇa, later described in other Purāṇas with additional legends. Reference to Ur-D occurs in all the three books of HV, sometimes without any specific relation with the main theme of the books.

Hari-vamśa speaks of migrations of people from east to west giving the impression that it was a common tradition.

In chapter 55 of the second book, Garuḍa the mythical eagle and vehicle of Viṣṇu is introduced, to be searching for a site to locate the new city. He says, "I shall go to Kuśa-sthalī in Raivata. I shall survey the hill of Raivata and the region bounded by the hill and the sea (*śailodadhitaṭāśraym*). After selecting a site and clearing the bushes, I shall report to you." Garuḍa is said to go west of Mathurā, for his search (II 55.1-11). Upon his return, he describes the site and the town as,

*sāgararamīpa-vipulām prag udak-plava sitalām |
sarvatodadhi- madhyasthām abhedyām tridaśaiḥ api ||
raivatam ca giri-śreṣṭham kuru deva surālayam |
nāmna dvāravatī jneyā triṣu lokesu viśrutā|
yadi syāt samvrtām bhūmim pradāsyati mahodadhiḥ. |*

Lord! Make Raivata the great hill as your abode. That place has many backwaters of the sea. It is cool due to the wind blown over water, from the front. It is in the center of water bodies, unbreakable even by gods. The town will be famous as a Dwāravatī, if the ocean gives the land around.

(Ch.II 55. 103, 110-113)

Yadavas, travel west (56.19) in their exodus out of Mathurā. They reach the delta of a river near the sea-shore.

*amūpam sindu rājasya prapetuh yadu-pungavāḥ |
 dadarśa vipulam deśam sāgareṇopaśobhitam |
 vāhanānam, hitam caiva sikatā tāmra mrttikām ||
 sāgarānila samvitam sāgarāmbu niṣevitam |
 viṣayam sindhurājasya śobhitam puralakṣaṇaih ||
 tatra raivatako nama parvato nātidurataḥ |
 mandarodāra śikharaḥ sarvato'bhi virājate ||
 tatraikalavya sumvāso droṇenādhyuṣitaciram |*

Yādavas reached the delta of the king of rivers. They saw the vast region beautiful with the ocean nearby and with red soil mixed with copper coloured sand ideal for movement of vehicles. They saw the place endowed with the symbols of a city, blown with sea breeze. There, not far away in the Raivataka hill, the peak Mandarodara shines from all around. There lives Ekalavya. Once Droṇa had also stayed in that place.

(Ch.II 56.22, 24-28)

In chapters 88, 89 the boat trip of Kṛṣṇa when Pāṇḍavās visited him is described. The trip included a visit to Piṅḍāraka. The descriptions indicate the sea was not very deep. In chapter 98, an aerial view of Ur-D is described as seen by Kṛṣṇa. In the east was Mt. Raivataka. In the south was Mt. Latāveṣṭana. To the west and north were Sukakṣa and Venumān hills. River Mandākinī was flowing around Dvāravatī divided into fifty parts. The town was at a height with a trench all around. The nearby branch town was twice the size of Ur-D.

The broad picture one gets from HV is that Ur-D was roughly west of Mathura, but east of the sea shore in a land where

salt was available in plenty. The city was a fort with four doors, encircled with water channels or rivulets. River Sarasvati does not find mention in HV, but Mandākinī was said to be flowing around Ur-D in fifty channels. This could be an allusion to the delta of a large river approaching the sea. The commonalities between MB and HV in locating Ur-D are clearly its western location from Mathura, near the seashore. Both the books hint at the nearness of Ur-D to Lake Puṣkara and Mt. Abu.

Skānda Purāṇa (SP)

Next to MB and HV, tradition assigns greater importance to Visnu Purāṇa and Bhagavata as far as the story of Kṛṣṇa is concerned. However, it is found that SP contains more number of geographical references connected with Kṛṣṇa's time, than any other Purāṇic text. SP is the largest among the eighteen Purāṇas. The seventh and last part of SP called *Prabhāsa-khaṇḍa* contains four books namely, *Prabhāsa-kṣetra-māhātmya*, (PKM), *Vastrāpatha kṣetra-māhātmya*, *Arbuda-khaṇḍa* and *Dvārakā-māhātmya*. These books refer to Ur-D and Prabhāsa as holy places, but provide some more insight into ancient happenings. The PKM has been reviewed in detail (Iyengar, 2004) to understand the natural disasters described therein. It was found that the older tradition available in PKM does not identify Prabhāsa, with the present Somanath. In Chapter 9 of PKM, a query is raised as to why Kṛṣṇa chose Prabhāsa for his last days. In Chapter 10, the place, Bhallukātīrtha, where he passed away is described as being a small region of the size of a cow-hide, which cannot be identified without knowledge of the scriptures. In Chapter 352, this place is called *Bhalla tirtha*, where Kṛṣṇa was cremated on the twelfth day of the Bhādrapada month. Quite interestingly, it locates the place as:

viṣuvam vahate tatra nṛmām adyāpi pārvati |
māghyām māghyām sameṣanti sarasvatyabdhisangame
Pārvati! The solstice passes through that place even now.

*In the month of Māgha every year, all the holy places
 come together at the confluence of Sarasvati with the sea.*

(Ch.10.22, 28)

This statement would indicate that the latitude of Prabhāsa to be about 23.5°N, matching closely with present day Patan. Further Piṇḍāraka, which appears in association with Ur-D in several of the texts matches with Pindwara (24.8°N: 73.07°E) of Sirohi district in Rajasthan, not far from Mt. Abu.

Dvārakā-Mahātmya is supposedly about Ur-D, but there is little geographical information in this book. Ur-D is said to be in *Kuśā-sthalī* on the west coast located in Ānarta country (Ch.2.3-4). The text informs that many places were washed away by the sea (*papluvire āṇṛave* Ch.14.1) and they are now washed by sea and covered by dust and water (*plāvitāni samudrena pānsunāpyudakena ca* || Ch.16-44).

GEOLOGICAL PERSPECTIVES

We may now briefly examine what geology has to say about the physiographic conditions prevailing during the Mahābhāratha and other ancient texts. The postulated position of Ur-D as reviewed in the Sanskrit texts appears to conform with the broad geological history of the region.

The most striking part of the NW coast of India is the occurrence of Saurashtra as a craton not connected with the mainland but by an arm of the sea filled up of deltaic sediments. Kachchh also appears as an island together with the Great and Little Rann, which represent vast inlets of salty water. Greater part of the Rann is a massive gulf which has recently emerged out of the sea (Merh, 2004). Other small land masses which make their appearance are all islands like Pachham, Khawada and Khadir. Further south, Bombay group of islands are to be considered as only submerged islands not exposed above sea level.

The second part whose significance has not been fully appreciated is the delineation of the Cambay Basin. It does not end at the latitude of Baroda but extends as a rift-basin into the

heartland of Gujarat for a distance of over 500 km having an average width of 50 km and a maximum depth of 7 km. Figure 1 gives a picture of the basin in Central Gujarat.

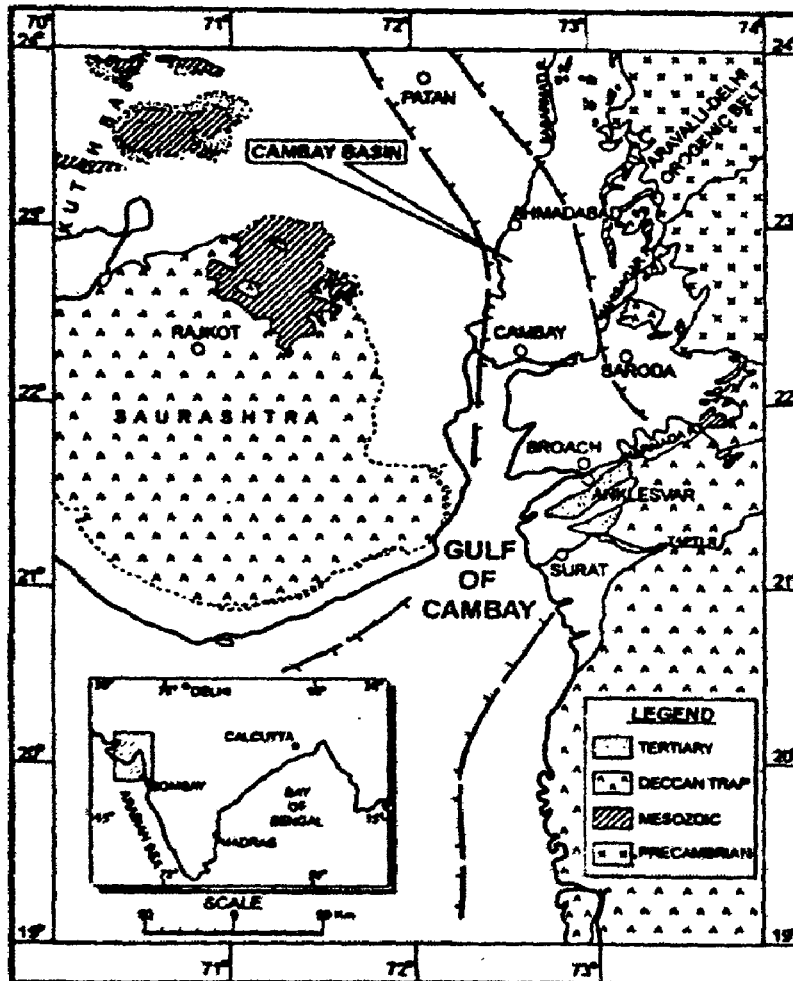

Fig.1. Geological sketch map of NW India showing effect of Cambay basin separating the peninsular islands of Saurashtra from the Gujarat mainland (after Choudhary, 2004).

Figure 2 emphasizes the islandic character of Saurashtra and Kachchh. Speaking of the Rann of Kachchh, Wadia has stated "A very little depression of this tract would be enough to convert Kathiawar (Saurashtra) and Kachchh into islands."

This famous Cambay petroliferous basin which was initiated in the lower Cretaceous was filled up with marine sediments of Eocene, Miocene and Pleistocene ages. What is important to note is that it remained as a channel way, grown with marsh and *Kuśā*

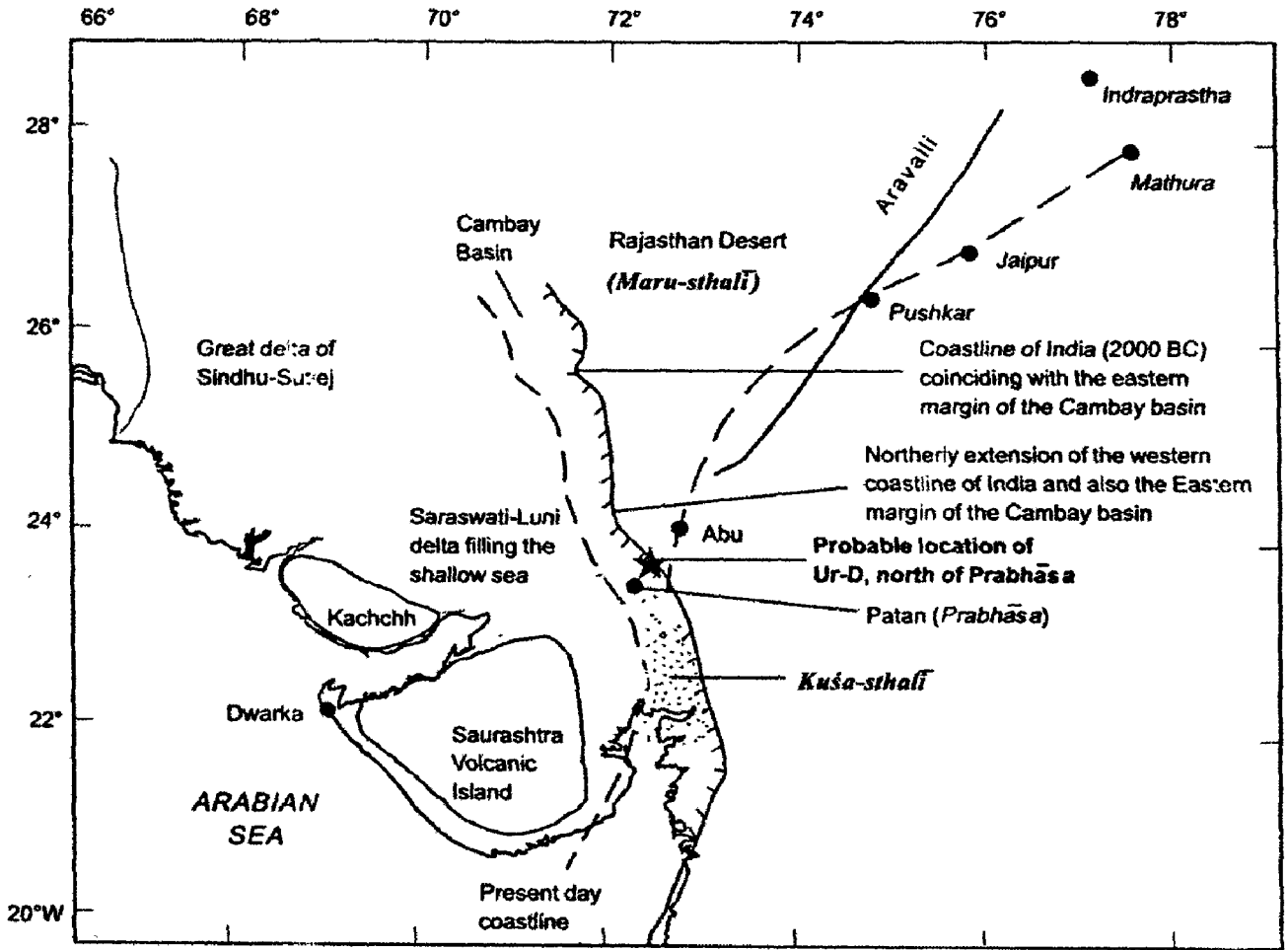

Fig.2. Sketch map showing extension of Cambay basin separating mainland Gujarat from Saurashtra and Kachchh which appear as islands completely detached. The west coast line of India does not get terminated at the Narmada rift but continues northwards forming probably the eastern arm of the Cambay basin, while the northern extension of the Cambay basin was filled up by sand (*Maru-sthali*) the southern extension continued as a shallow sea grown with weed and grass (*Kuśa-sthali*)

grass deserving the appellation *Kuśa-sthali* (marshy land overgrown with weeds) in contrast with ground northward appropriately termed *Maru-sthali* (sandy desert). Growing aridity around 3000 BC desiccated most of the rivers like Saraswati, Luni, Mahi, Sabarmati which emptied into the basin. Even as late as 2000 BC however, there was water and rivers were navigable.

The northern extension of the Cambay basin falls in the greater part of the delta of Vedic Saraswati. We may presume a

large part of the filling and creation of the delta is the contribution of Vedic Saraswati and its tributaries. The characteristic feature of the filling of the basin is its longitudinal character with sediments derived from the Himalaya where Saraswati had its source. Sedimentary facies shows gradation along the basin axis, in sequences ranging in age from Eocene to Pliocene, from a sandstone-shale-coal sequence in the north to siltstone-shale sequence in the southern Cambay basin to shale facies and finally carbonate facies in the Mumbai offshore basin (Choudhary, 2004, p.3).

The extension of Cambay into the heartland of Gujarat brought the sea to Mt. Abu and Patan in the second millennium BC (see Fig.2). It was here Kṛṣṇa's Dwaraka was located in all probability on the eastern bank of the Cambay basin very near to Patan (23°52'N:72°1'E). Kṛṣṇa seems to have predicted the destruction of Ur-D soon after his death.

Dwārakām ca mayā tyaktām samudraḥ plāvayishyate

(Visnu Purana II ch.37.36)

Attention has to be drawn to the use of the word *plāvayishyate* which can mean that the city got washed away by high sea as in a tsunami. Incidentally it forms the first record of tsunami affecting India.

This postulated location of Ur-D as reviewed in the Sanskrit texts appears to conform with the broad geological history of the region as we know it today.

Saurashtra itself appears as an almost circular island with its radial drainage as a distinct land form (Fig.3). It does not show any similarity with the Deccan trap of the mainland and is surrounded by deep main faults on all sides. It is interesting to recall the

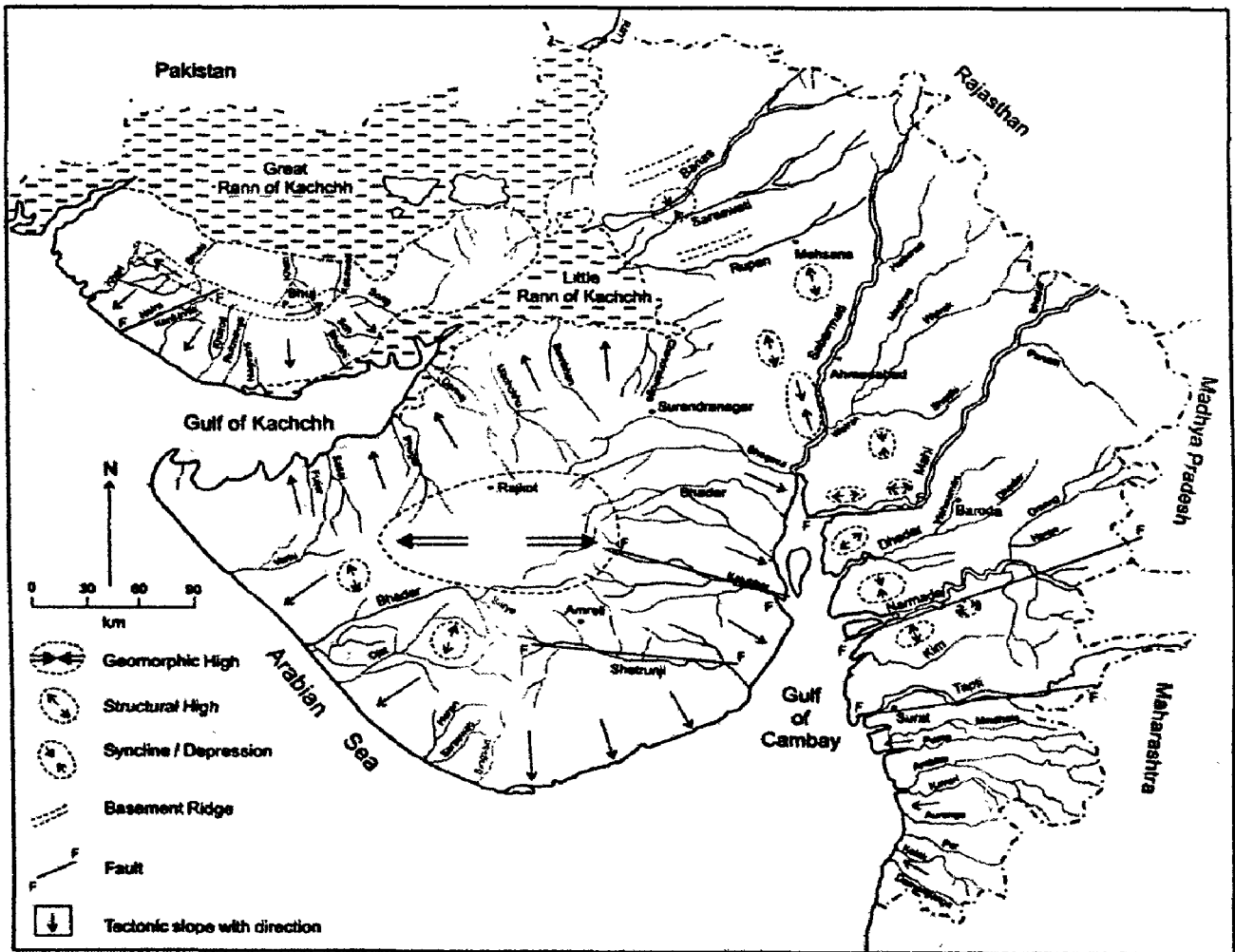

Fig.3. Drainage configuration of Gujarat and Saurashtra. Observe the radial drainage pattern marking it stand as a separate island unconnected with the mainland (Chamyal et al. 2003).

observation made along time ago by Wadia (1951) 'About twenty miles from the coast of Mekran the area deepens suddenly to a great hollow'. It is not clear whether any one has pursued this observation and followed it up to ascertain the cause. In all probability it might represent traces of a submerged caldera. No wonder it has been an epicentre of strong earthquakes.

Wadia (1957, p.45) makes reference to an earthquake of magnitude 6.7 with epicentre near the Mekran coast 160 miles northwest of Karachi that resulted in a violent tidal wave causing great damage all along the coast. Even Bombay seems to have been

affected with 6½ ft tidal wave and washed away a number of people. Large eruptions from a submarine mud volcano lead to the appearance of an island few miles off the coast. Eyewitness account reports 'a huge sheet of flame and coloumns of smoke' as having been observed immediately after the earthquake (Pendse, 1948).

The same authority (p.47) has referred to the subsidence of (1819) the western border of the Rann of Cutch under the sea, accompanied by the elevation of a large tract of land (the Allah Bund) a most striking event recorded in India and was witnessed by the whole population.

It is interesting to recall that Siveright (1907), an officer of the public works department working in NW India, in the early part of 20th century had published his observations in the Geographical Journal. He has presented evidence for the Great Rann and the Little Rann being once navigable. His surmise is that during Alexander's time (325 BC), the coastline was almost lying parallel to 25°N latitude and Kachchh and several other landmasses of smaller size appeared as islands. There are evidences to show that (Rao et al. 1996) during 2nd millennium BC the sea level would have been higher by about 4-6 m from the present level. This was the reason for Dholavira, Lothal and Kuntasi, now land locked, to have been ports in ancient times (Mathur, 2002).

CONCLUSIONS

Arising out of the exercise of enquiring into the historicity of Kr̥ṣṇa and the probable location of the capital city Dwāarakā which he built, the study throws up several interesting geological aspects requiring further study:

1. Saurashtra, Kachchh and several other masses appear as islands off the west coast of India. It is the delta of Saraswati, Mahi and other rivers which has filled up the intervening land and created a connection with the mainland.
2. The study of the Cambay basin is important in understanding of the evolution of the west coast of India.
3. The west coast of Gujarat is a highly tectonically disturbed region with several E-W trending active faults demarcating blocks moving up and down (Biswas, 1987; Chamyal and Maurya, 2002).
4. The region is seismically very active with several strong earthquakes affecting it, the latest being that of Bhuj.
5. The islands show evidence of differential uplift and subsidence.
6. The region is one of high heat-flow showing the existence of magma reservoir at shallow depths.
7. Prospects of occurrence of hydrocarbons in the rifts and adjoining regions is high. The region appears unexplored for its deep potential.
8. Volcanic breccia and plugs characterise the region. The existence of a long ultramafic body is inferred based on seismic tomography (Biswas, 2005).

The region therefore seems to offer the best ground for putting to test the impact model for the generation of rifts at the break-up of Gondwanaland.

A multi-disciplinary project would probably unravel the evolutionary history of this important region.

Acknowledgement: Work of the first author has been supported by the Indian Academy of Engineering, New Delhi, through the Indian Engineering Heritage (Civil) study group activity.

References

- BISWAS, S.K. (1987) Regional tectonic framework, structure and evolution of western marginal basins of India. *Tectonophysics*, v.135, pp.307-327.
- BISWAS, S.K. (2005) A review of the structure and tectonics of Kutch basin, Western India with special reference to earthquakes. *Curr. Sci.*, v.88, pp.1592-1600.
- CHAMYAL, L.S. and MAURYA, D.M. (2002) Status of Quaternary Geological Studies in parts of India: A Synthesis. *Indian Minerals*, v.56, pp.1-26.
- CHAMYAL, L.S., MAURYA, D.M. and RACHNA RAJ (2003) Fluvial systems of the drylands of western India: a synthesis of Late Quaternary environmental and tectonic changes. *Quaternary International.*, v.104, pp.69-86.
- CHOUHDARY, I.R. (2004) Petroleum geology of the Cambay basin, Gujarat, India. Indian Allied Publishers.
- GAUR, A.S., SUNDARESH and TRIPATI, S. (2004) An ancient harbour at Dwaraka: Study based on the recent underwater explorations. *Curr. Sci.*, v.86(9), pp.1256-1260.
- GROWSE, F.S. (1872) Sketches of Mathura. *The Indian Antiquary*, March 1 and August 2
- HARI-VAMSA (1891) Sanskrit text with commentary. 3 vols. Pubisher: Gopal Narayan & Co., Mumbai.
- IYENGAR, R.N. (2003a) Internal consistency of eclipses and Planetary positions in Mahabharata. *Indian Jour. History of Science*, v.38(2), pp.77-116.
- IYENGAR, R.N. (2003b) Historicity of celestial observations of Mahabharata. *Quart. Jour. Mythic Soc.*, v.XCIV, pp.150-186.
- IYENGAR, R.N. (2004) Profile of a natural disaster in ancient Sanskrit literature. *Indian Jour. History of Science*, v.39(1), pp.11-49.
- IYENGAR, R.N. (2005) Some celestial observations with Kṛṣṇa-lore. *Indian Jour. History of Science (in press)*.
- KOSAMBI, D.D. (2002) The Historical Krishna. *The Times of India Annual 1965*. Available in collected papers edited by B.Chattopadhyaya, Oxford Univ. Press, New Delhi.
- LAW, B.C. (1954) Historical geography of ancient India. Oriental Reprint, Indian edition, 1984.
- MAHABHARATA , Critical edition from Bhandarkar Oriental Research Institute, Pune. Available on the web at <http://home.dongguk.edu/user/india/text/e-mbh.htm>.

- MATHUR, U.B. (2002) Chronology of Harappan port towns of Gujarat in the light of sea level changes during the Holocene. *Man and Environment*, v.27(2), pp.61-67.
- MERH, S.S. (2004) The Great Rann of Kachchh: Perceptions of a field geologist. *Jour. Geol. Soc. India*, v.65, pp.9-25.
- MISRA, K.S. (1999) Deccan volcanics in Saurashtra and Kutch, Gujarat, India. In: K.V. Subbarao (Ed.), *Deccan Volcanism*. Mem. Geol. Soc. India, no.43, pp.325-334.
- MUNSHI, K.M. (Ed.) (1943) The glory that was Gurjaradesa. Pt.I, The Prehistoric West coast. Bharatiya Vidya Bhavan, Bombay.
- PENDSE, P.G. (1948) The Mekran earthquake of the 28th November 1945. *IMD, Scientific Notes*, v.x, no.125.
- Rao, S.R. (1995-96) From Dvaraka to Kurukshetra. *Jour. Marine Archaeology*, v.5-6, pp.61-71.
- RAO, V.M.P., VEERAYYA, M., THAMBAN, M. and WAGLE, B.G. (1996) Evidences of Late Quaternary Neotectonic Activity and Sea Level Changes along continental margins of India. *Curr. Sci.*, v.71(3), pp.213-219.
- SANKALIA, H.D. (1966) Dwaraka in literature and archaeology. In: Z.D. Ansari and M.S. Mate (Eds.), *Excavations at Dwaraka*. Deccan College Postgraduate and Research Institute, Poona.
- SIVEWRIGHT, R. (1907) Cutch and the Rann. *Geographical Journal*. Royal Geographical Soc., v.29(5), pp.518-535.
- SKANDA-PURANAM; Prabhasa-Khanda, in three volumes. Sanskrit text with Kannada translation by Pt. M. Subrahmanya Sastri, Sri Jayachamarajendra grantharatna-mala. No.14, Publisher: Palace of Mysore, 1958.
- WADIA, D.N. (1951) The geological background of Indian history. In: *The Vedic Age*. Bharatiya Vidya Bhavan, 6th Edition, 1996, pp.80-90.
- WADIA, D.N. (1957) *Geology of India*, 3rd Edition. Macmillan and Co. Ltd., London.

சுப்பீரவையில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஆற்றிய
உரைப்பகுதி

10-05-2013 ழுற்பகல் 11:15

பேரவை விதி 110-ன் கீழ் அறிக்கைகள்

விழுப்புரம் மாவட்டம், திண்டிவனம் வட்டம், பெருமுக்கல் என்ற கிராமத்தில் மலைமீது அமைந்துள்ள ஸ்ரீமுக்யாசலேஸ்வரர் கோயில் தொல்லியல் துறையால் பாதுகாக்கப்பட்ட சின்னமாக அறிவிக்கை செய்யப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டு வரும் கோயிலாகும். செங்கல் கோயிலாக இருந்த இக்கோயில், சோழ மன்னனான விக்கிரம சோழ அரசர் காலத்தில் கற்கோயிலாக மாற்றப்பட்டது. இக்கோயிலில் உள்ள இறைவனின் பெயர் தமிழில் திருவான்மிகை ஈஸ்வரமுடையார் என்றும், பெருமுக்கல் உடையார் என்றும், வடமொழியில் ஸ்ரீமுக்யாலேஸ்வரர் என்றும் வழங்கப்பெறுகிறது. தற்போது இக்கோயில் மிகவும் சிதிலமடைந்த நிலையில் உள்ளதால், வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இக்கோயிலை பழமை மாறாமல் பாதுகாத்து, மறுசீரமைப்புப் பணியை மேற்கொள்ள ஒரு கோடி ரூபாய் நிதி ஒதுக்கப்படும் என்பதை மனநிறைவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்தியாவிலேயே தமிழ்நாட்டில்தான் அதிக அளவில் திருக்கோயில் களும், அவற்றில் கல்வெட்டுகளும் காணப்படுகின்றன. இதுவரை தொல்லியல் துறையால் 24,060 கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டுகள் தமிழ், பிராமி, வட்டெழுத்து, பண்டைய தமிழ், கிரந்தம், தெலுங்கு, கன்னடம், நாகரி போன்ற எழுத்து வடிவங்களில் உள்ளன. தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையால் 1967-ஆம் ஆண்டு முதல் படியெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டு மைப்படிகள் (Estampages) சிதைந்து, கிழிந்து போகும் அபாயத்தில் உள்ளன. இவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி, சீர்செய்து, படிப்பதற்கு ஏற்றவாறு செய்வது அவசியம் என்பதைக் கருத்தில்கொண்டு, இக்கல்வெட்டுகளை எண்ணிலக்கம், அதாவது (Digitalization) முறையில் ஆவணப்படுத்துவதற்காகவும், மாவட்டம், வட்டம், ஊர், கோயில்கள் வாரியாக மைப்படிகளில் உள்ள குறிப்பிடப்பட்ட எண்களைக் கொண்டு, தனித்தனியாகப் பிரித்து கணினியின் மூலம் பதிவு செய்வதற்காகவும், 50 இலட்சம் ரூபாய் நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தப் பணிகள் நடப்பாண்டு முதல் மூன்று ஆண்டுகளில் செய்து முடிக்கப்படும். இதன் மூலம் தற்போதைய மற்றும் வருங்கால ஆய்வாளர்களும், மாணவர்களும் மிகுந்த பயனடைவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

அர. வசந்தகல்யாணி

பதிவு அலுவலர் (பணி நிறைவு)

ஊர் அமைவு

இவ்வூர் திண்டிவனம் - மரக்காணம் சாலையில் திண்டிவனத்திலிருந்து 11 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. பழமையான ஊர். சிறு குன்றும் அதன் அடிவாரத்தில் அமைந்துள்ள சிற்றூருமே பெருமுக்கல் என்று வழங்கப்படுகிறது. பழமுக்கல் என்பது மலைக்குக் கீழ்க்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. பழமுக்கலுக்கு நல்லாழம் என்ற பெயரும் வழங்கிவருகிறது. நன்முக்கல் என்னும் சிறு குடியிருப்பு பெருமுக்கல் மலைக்கு வடகிழக்கில் 4 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்திருக்கிறது. இப்பெருமுக்கலைச் சுற்றி மரக்காணம், திண்டிவனம் போன்ற வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க ஊர்கள் உள்ளன.

கோயிலின் நிலைமை - காலப்போக்கில்

அழகும் பழம்பெருமையும் வாய்ந்த இவ்வூரின் மலை மேல் மிக அழகிய பெரிய அரணுக்கு நடுவே அமைந்துள்ளது திருவான்மிகை ஈஸ்வரமுடையார் கோயில். இக்கோயிலைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டுள்ள அரண் கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் நடைபெற்ற மிகப்பெரிய போரினால் ஏற்பட்ட அழிபாடுகளின் வடு மாறாமல் உள்ளது. அதாவது கோயிலின் மண்டபங்களும் திருச்சுற்றுப் பகுதிகளின் சுவர்களும் இடிந்து விழுந்து சிதைவினைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. அன்று கோயிலின் வரலாறும் பண்பாடும் அறியாது செய்யப்பட்ட போரினால் ஏற்பட்ட அழிபாட்டைவிட, இன்று கண்ணைத் திறந்து கொண்டே நம்முடைய பழமைச் சின்னத்தை நாமே அழிப்பதுதான் வருந்தற்குரியது. மலைப் பாறைகளில் நடைபெறும் கல்லுடைப்புப் பணியின் காரணமாகச் சிதைவிற்கிடையிலும் வரலாற்றையும் கலையழகையும் எடுத்துச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது கோயில். இக்கோயில் விரைவில் தரைமட்டமாகிவிடுமோ என்ற அச்சத்திற்குரிய நிலைதான் இப்போது. இந்த அச்சங்காரணமாகவும் இம்மலையில் கல்வெட்டுகளும் சித்திரக் குறியீடுகளும் பௌத்த ஸ்தூபியின் பீடமும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாக வந்திருந்த செய்திகளின் தொடர்பாகவும் ஊர் மக்கள் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்கவும் இக்கோயிலையும், மலையையும் ஆய்வு செய்யும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. அதன் பயன் ஒரு கோயிலின் வரலாறு முழுமையாகக் கிடைத்தது.

ஊர்ப் பெயர் - காலப்போக்கில்

சங்க இலக்கியப் புலவர்களுள் ஒருவரான நல்வெண்ணையார் 'முக்கல் ஆசான்' என்ற அடைமொழி பெற்றிருக்கிறார். இச்சங்ககால ஊர் இதுவாக இருக்கலாம். தற்போது இவ்வூர் 'முக்கல்' என்றே வழங்கப்படுகிறது. எனவே மிகப் பழங்காலச் சான்றும் இன்றைய வழக்கும் 'முக்கல்' என்று குறிப்பிட, இடைக்காலத்தில் 'முக்கில்' என்று மருவி வழங்கியதைக் கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன. 1000 ஆண்டுகட்கு முன் ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து ஓய்மா நாட்டுப் பெருமுக்கில் என்றும், முதற்குலோத்துங்க சோழன் காலம் முதல் பெருமுக்கிலான கங்கைகொண்ட நல்லூர் என்றும், அடுத்து கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் ஓய்மா நாட்டுக் கிடங்கில் பற்று பெருமுக்கில் என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது கல்வெட்டுகளால் அறிய முடிகின்றது.

இறைவன் பெயர் - காலப்போக்கில்

கல்வெட்டுகளில் திருவான்மிகை ஈஸ்வரம் உடையார் என்றும் திருமலைமேல் உடையார் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. திருவான்மீஸ்வரமுடையார் என்றும் சில கல்வெட்டுகளில் உள்ளது. கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு கிரந்தக் கல்வெட்டு ஒன்றில் முக்யாசலேஸ்வரர் என்று, அதாவது 'முக்கல்' என்ற ஊரின் பெயர் முக்ய என்றும், மலை என்பது அசலம் என்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இங்கு வீற்றிருக்கும் ஈஸ்வரன் என்ற வகையில் முக்யாசலேஸ்வரர் என்று வழங்கப்பட்டிருக்கிறார். திருவான்மிகை ஈஸ்வரர்தான் முக்யாலேஸ்வரர் என்றும், அதுவும் மாறி முக்யாஜலேஸ்வரர் என்றும் இன்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறார்.

கட்டடக் கலை - காலப்போக்கில்

கற்றளியாகத் தற்போது உள்ள இக்கோயில் முதற்குலோத்துங்கன் காலம் முடிய செங்கல் தளியாக இருந்துள்ளது. விக்கிரம சோழனின் மூன்றாவது ஆட்சியாண்டில் இராஜாதிராஜ வளநாட்டுப் பொய்யிற் கூற்றத்துக் கோனூருடையான் அரையன் காக்கு நாயகனான கனகராயன் என்பான் இத்திருக்கற்றளியும் இத்தேவர் திருமடைவிளாகமும் திருநந்தவனங்களும் செய்துள்ளான். இவனுக்காக இத்திருக்கற்றளியும் தன்மங்களும் செய்வித்தவன் பெய்த்தலைப் பெருமங்கலமுடையான் பெரியான் திருவன் ஆன சிறுத்தொண்டர் என்பான். ஆகக் குலோத்துங்கன் காலம் வரை செங்கல் தளியாக இருந்து

விக்கிரமசோழன் காலத்தில் கற்றளியாக்கப்பட்டுள்ளது என்பது கல்வெட்டால் தெளிவாகிறது. எனவே இக்கோயில் விக்கிரமசோழன் காலக்கலைப் படைப்புக்குச் சான்றாக விளங்குகிறது. கருவறை, அர்த்தமண்டபம், முன்மண்டபம் ஆகியவற்றை அடுத்து அழகிய திருச்சுற்று இருந்துள்ளது. இத்திருச்சுற்று பிற்காலத்தே ஏற்பட்ட ஆங்கிலேயர் போரினால் சிதைந்துவிட்டது. முன்மண்டபமும் இடிந்த நிலையில் உள்ளது. கோயிற் கட்டடக்கலை என்று பார்க்கும்பொழுது சிறிய கோயிலாக இருப்பினும் அழகு நிறைந்துள்ளது. தற்போது அதிட்டானம் முதல் பிரஸ்தரம் வரை மட்டுமே உள்ளது. அதற்கு மேல் உள்ள பகுதி இடிந்துவிட்டது. பிற்காலச் சோழர் கலையமைப்பையே கொண்டிருக்கிறது.

அழகிய வேலைப்பாடுகளுடைய தூண்களும் கருவறை தேவகோட்டங்களும், தேவகோட்டங்களுக்கு மேல் மகர தோரணங்களும் உள்ளன. தெற்குத் தேவகோட்டத்தில் பிள்ளையார் காணப்படவில்லை. ஆனால் மகர தோரணத்திற்குக் கீழ் உள்ள பட்டியில் “ஸ்வஸ்திஸ்ரீ இப்பிள்ளையார் விசையாலையவிடங்கர்” என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் தொடர்ந்து “இப்பிள்ளையாரை” என்று ஒரு கல்வெட்டுத் தொடங்கி முற்றுப்பெறாமல் உள்ளது. மற்றொரு கல்வெட்டின் வாயிலாக இப்பிள்ளையாரை எழுந்தருளுவித்தவன் “வேளூர்க் கீழவன் விசையாலையன் காக்கு நாயகன்” என்பதும் அவன்தான் எழுந்தருளுவித்த பிள்ளையார்க்கு அமுதுபடிக்கு நிலம் அளித்துள்ளான் என்ற செய்தியினையும் அறிகிறோம். தேவகோட்டங்களில் சிற்பங்கள் இல்லையே தவிர ஆலமர்ச்செல்வரின் தேவகோட்டத்தை அழகு செய்யும் இருபுறச் சிறு தூண்களில் இரண்டு அடியவர் சிற்பங்களும், அதனருகே கல்வெட்டும் உள்ளன. இத்திருக்கற்றளியையும் தன்மங்களையும் செய்வித்த பெய்த்தலைப் பெருமங்கலமுடையான் பெரியான் திருவன் ஆன சிறுத்தொண்டர் என்று தன்மம் செய்தவரின் பெயரும் உருவமும் ஒரு தூணில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றொரு தூணில் “கோயில் சைவாசிரியன் ஆத்ரயன் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் அன்பர்க்கரசு பட்டன்” என்ற கல்வெட்டு வாசகமும் அதன் கீழ் அவருடைய உருவமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விருவரும் ஆலின் கீழமர்ந்து ஞானம் போதிக்கும் அண்ணலிடம் ஞானத்தைக் கேட்கும் மாணாக்கர் போன்று, மிகவும் பணிவான நிலையில் கால்களை மண்டியிட்டு, அமர்ந்த நிலையில் இரண்டு கைகளையும் கூப்பி நெஞ்சுக்கு நேராக

வைத்துள்ளனர். இருவரின் தலைகளிலும் அக்கமாலை சுற்றப்பட்டுள்ளது. காதுகள் நீண்டு வடிந்துள்ளன. சிறுத்தொண்டர் உருவத்திற்கு மேல் கல்வெட்டும் அதற்கு மேல் மற்றொருவரின் உருவமும் நின்றநிலையில் வணங்கிய கோலத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆடை அமைப்பைப் பார்க்கும்போது, ஒரு வேளை இவ்வுருவம் கற்றளி செய்த காக்குநாயகனான கனகராயராக இருக்கலாம் என்று எண்ண இடம் கொடுக்கின்றது. இவை தவிர முன்மண்டபத்தின் உட்புறத் தெற்குச் சுவரில் கி.பி. 17, 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மராட்டிய அரசர் போன்ற உருவங்கள் இரண்டு காணப்படுகின்றன. இச்சிற்பங்களின் ஆடை மராட்டிய மன்னர் உருவமாக இருக்கலாம் என்று எண்ணுவதற்கு இவ்வாடை அமைதியே காரணம் எனலாம்.

இங்கு தற்போது செப்புத் தீருமேனிகள் எதுவுமில்லை. ஆனால் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் ஆண்டமை திருவுடையான் என்பான் பாசுபதமூர்த்திகளை எழுந்தருளுவித்திருந்ததை ஒரு கல்வெட்டால் அறிகிறோம்.

கல்வெட்டுகள் கூறும் சிறப்புச் செய்திகள்

இக்கோயிலில் சுமார் 51 கல்வெட்டுகள் உள்ளன. சில கல்வெட்டுகள் முழுமையாக இல்லை. இடம் மாற்றி வைத்துக் கட்டப்பட்டு முன் பின்னாகவும் சில கல்வெட்டுகள் உள்ளன. ஆயினும் பெரும்பான்மைக் கல்வெட்டுகள் முழுமையாக உள்ளன. இவற்றின் வழி கோயிலின் ஆரம்பநிலை முதல் காலப்போக்கிலான வளர்ச்சிகளைத் தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

திருவான்மீஸ்வரமுடையார் கோயிலுக்குச் செல்லும் வழியில் உள்ள முதற்குலோத்துங்கனின் 16 மற்றும் 45-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுகள் திருவான்மிகை ஈஸ்முடையார் கோயிலில் விளக்கெரிக்கப் பசுக்களையும், ஆடுகளையும் தானமளித்ததைக் கூறுகிறது. இவன் காலத்தில் கோயில் செங்கல் தளியாக இருந்ததால் பாறையிலும் தனிக் கல்லிலும் கல்வெட்டுகள் வெட்டப்பட்டன. கோயிலில் இருந்த தனிக் கல்வெட்டுகள் பின்னர் பழங்கல்வெட்டுப் படிகளாகக் கற்றளியில் வெட்டப்பட்டன. அவை முதற்குலோத்துங்கனின் 35 மற்றும் 45-ஆவது ஆட்சியாண்டுகளைச் சார்ந்தவை. இவற்றில் காக்குநாயகனான கனகராயர் கோயிலுக்கு நிலம் தானமளித்த செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இவனே விக்ரமசோழன் காலம் வரை வாழ்ந்திருந்து அவனுடைய 3-ஆவது ஆட்சியாண்டில் இக்கோயிலைத் திருக்கற்றளியாக்கியவன்.

முதற்குலோத்துங்கன், விக்ரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராஜராஜன், இரண்டாம் இராஜாதிராஜன் ஆகியோர் கல்வெட்டுகளும், கோப்பெருஞ்சிங்கன், விக்ரமபாண்டியன், சம்புவரையர், விஜயநகர மன்னர் தம் கல்வெட்டுகளும் இக்கோயிலில் உள்ளன. காலந்தோறும் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட கொடைகளை இவை தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. இக்கோயிற் கல்வெட்டுகளில் சிறப்பாக நோக்கத்தக்கது பெரும்பான்மை நிலங்கள் ஏலத்தில் விற்றதாகக் காணப்படுவதே. ஊரார் நிலத்தை வாங்கிக் கொள்வீர் உளீரோ என்று கூற எதிர்மொழி கொடுத்துப் பொதுமக்களுள் ஒருவர் நிலத்தை வாங்கி அந்நிலத்தைக் கோயிற் காரியங்களுக்குத் தானமளித்துள்ளதைப் பல கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன. கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் மிகச் சிறந்த நில விலை ஆவணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைந்துள்ளன என்பதில் ஐயமேதும் இல்லை. இவ்வூர் நிலங்கள் அனைத்தும் பன்னீரடிக் கோலால் அளக்கப்பட்டன என்பதும் கல்வெட்டுகளால் அறியப்படுகின்றது.

கற்றளியாக மாற்றப்பட்டபின் கோயிலின் வளர்ச்சியைப் படிப்படியாகக் காண்பது சிறப்பாக உள்ளது. கோயில் கற்றளியானவுடன் சைவாசாரியன் ஒருவன் பணியிலமர்த்தப்பட்டதை ஒரு கல்வெட்டால் அறிகிறோம். கோயிலுக்கு மடப்புறமாகவும் பாசுபதமூர்த்திகளுக்குத் திருப்படி மாற்றுக்கு உடலாகவும், திருச்சாந்து சாத்துகைக்கும் அற்றை நாளைக்கு வேண்டுங்குறைவிருப்புக்கும், திருமந்திரப்போனகப் புறமாகவும். திருநுந்தா விளக்குப் புறமாகவும் நிலங்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் திருமலை மேல் ஆளுடையார் திருவான்மிகை ஈசுவரமுடையார்க்கு முன்பு தேவதானம் இல்லை என்று நிமந்தங்களுக்காக இறையிலி நிலம் அளிக்கப்பட்டது. மேலும் அந்நிலங்கள் தனியே வேறு பிரிக்கப்பட்டு எதிரிலி சோழ நல்லூர் என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. இக்கோயிலுக்கெனத் தேவரடியார்கள் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். ஒரு கல்வெட்டில் தேவரடியார்களின் மூன்று தலைமுறைப் பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆண்டங்கை என்பாள், அவள் மகள் குலோத்துங்க சோழ மாணிக்கம், அவள் மகள் சிவன் பாகுங்கொண்டாளான வீரபத்திரநங்கை என்ற மூன்று தலைமுறையினர் இருந்துள்ளனர். அவர்களுள் சிவபாகுங்கொண்டாளான வீரபத்திர நங்கை இந்நாயனார்க்கு நுந்தா விளக்கொன்றுக்கு 32 பசுவும், காளையும் கொடுத்துள்ளதை அக்கல்வெட்டு

தெரிவிக்கிறது. மற்றொரு கல்வெட்டு, கோயில் தேவரடியார் மகள் கோதையாழ்வியான புரவுவரி நங்கை திருக்காமக் கோட்டத்தில் விநாயகப் பிள்ளையாரை எழுத்தருளுவித்ததையும் அமுதுபடிக்குப் பழங்காசுகளை உபயமாக வைத்துள்ளதையும் தெரிவிக்கிறது ஆகத் தொடர்ந்து சில காலம் அக்கோயிலில் தேவரடியார் பெண்கள் செல்வாக்குடன் இருந்துள்ளமை தெளிவு.

சம்புவராயன் இராஜநாராயணன் மற்றும் விக்ரம பாண்டியன் காலத்திலும், தொடர்ந்து 17, 18-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் கோயிலுக்குத் தானங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. கோயிலும் உன்னத நிலையில் இருந்து வந்திருக்கிறது.

பிற கோயில்கள்

மேற்கூறிய திருமலை மேலுள்ள திருவான்மீஸ்வரர் கோயில் தவிர இவ்வூரில் பன்னிரண்டுக்கும் மேற்பட்ட கோயில்கள் உள்ளன. இவ்வூரிலுள்ள பிற்காலக் கட்டடக் கலையமைப்பில் உள்ள ஆஞ்சநேயர் கோயிலில் பலகைக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. “உத்தம சோழற்கு யாண்டு பதினாறாவது இத்திருக்கற்றளி எடுப்பித்தான் அம்பலவன் கண்டராதித்தன்” என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது இப்பகுதியில் உத்தம சோழன் காலத்தில் ஒரு கற்றளி எடுப்பிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதும், அதற்கு ஒரே சான்று இக்கல்வெட்டே என்பதும் வெளிப்படை. அக்கோயில் இன்று அழிந்து போயிருக்கக் கூடும் கி.பி. 13, 14-ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்படைப்பான காமாட்சி அம்மன் கோயில் என்று வழங்கப்படும் சிவன் கோயில் ஒன்று உள்ளது. இக்கோயிலில் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வீரபாண்டியன் கல்வெட்டும் கி.பி. 15, 16-ம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளும் உள்ளன. இவற்றில் வீரபாண்டியன் கல்வெட்டு திருமலைமேல் ஆளுடைய நாயனாற்குப் புரட்டாசித் திருநாளுக்கும், அறமியங்கா நாட்டுச் சந்திக்கும் திருப்பணிக்கும் உடலாகப் பொன் அளித்தச் செய்தியைக் கூறுகிறது.

பெருமூக்கல் மலையின் - குகைக் கல்வெட்டுகள்

திருவான்மீஸ்வரர் கோயிலைத் தவிர இம்மலையின் ஒரு பகுதியில் குகை போன்ற அமைப்புள்ளது இக்குகை பற்றி உள்ளூர் மக்கள் தங்கள் கற்பனையினை கதைகளாக்கி வழங்கி வருகின்றனர். தவிர அங்கு சித்திரக் குறியீடுகளும் பௌத்த ஸ்தூபியின் பீடமும் உள்ளதாக ஆய்வுக் கருத்து நூல்களிலும், நாளிதழ்களிலும் வெளிவந்துள்ளன.

குகை போன்ற சிறிய இடத்தில் பாறையில் ஆங்காங்கு கோடுகளும் புள்ளிகளும் கீறல்களாக உள்ளன. முதலில் அவற்றை அசோகன் காலப் பிராமி

என்றும், சில மாதங்கள் கழித்து அவை எகிப்திய ஹீரோ கிளிப் என்ற எழுத்து வகையின் முன்னோடி வடிவம் என்றும் மாற்றி மாற்றிக் கருத்துகள் கூறப்பட்டுள்ளன. தெளிவாக, நிதானமாக அவற்றை ஆய்வு செய்தபின் அக்கருத்துக்களை முற்றிலும் மறக்க வேண்டியுள்ளது. அக்குகைப் பாறையில் இரு மனித உருவம் போன்ற அமைப்பும் விலங்கு போன்ற அமைப்பும் கோடுகளாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. பாறையின் வலப்புற மேல்பக்கம் 'பொந்சரன்' என்று கி.பி. 6-7-ஆம் நூற்றாண்டு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு வாசகம் உள்ளது. இதைத் தவிர அங்கு எந்தப் பொறிப்பும் காணப்படவில்லை. கல்வெட்டு எழுதிய காலகட்டத்திலோ அல்லது அதற்குப் பிறகோ அவ்வுருவ அமைப்புகள் செதுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இங்குள்ள கோட்டுருவங்கள் அனைத்தும் சிலர் கூறும் கருத்துப்படி "ஹீரோ கிளிப்" அல்ல. மிகப் பிற்காலத்தே செதுக்கப்பட்டவையெனக் கொள்ளலாம். அடுத்து பௌத்த ஸ்தூபி பீடம் இருந்த இடம் என்றும் சில இடங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவ்விடங்களை நேரில் சென்று ஆய்வு செய்தபோது அவை பாறைகளில் செதுக்கப்பட்ட நெல் குத்தும் உரல்கள் என்பது தெரிய வந்தது. பொதுவாகப் பண்டைக் காலத்து பொது மக்கள் நெல்லைக் குத்தி உலர்த்த வசதியாகப் பாறைகளையே உரல் போல் செதுக்கி அமைத்தனர். அவற்றைச் செக்கு என்றும் வழங்கினர். பல இடங்களில் அந்தச் செக்கினை அமைத்துக் கொடுத்தவன் பெயரும் அச்செக்கினைச் சுற்றி வெட்டப்பட்டுக் காணக் கிடைக்கின்றன. எனவே அந்தச் செக்குகளைப் பௌத்த ஸ்தூபியின் பீடம் என்று கூறுவது பொருந்தாது.

இது எவ்வாறாயினும் பெருமுக்கல் மலையும், கோயிலும் வரலாற்றைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. அழகிய இச்சிறுகோயில் விக்கிரமசோழன் காலக்கலை மற்றும் கோயிற் பணிக்குச் சிறந்தச் சான்றாக உள்ளது. இக்கோயிலின் பெருமை சந்திராதித்யவரை நிலைத்து நிற்க ஆவன செய்ய வேண்டியது உளர் மக்களின் கடமை.

குறிப்பு: இக்கட்டுரை கல்வெட்டு காலாண்டிதழ்-36-இல் முன்பே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. எனினும் இக்கோயிலின் முக்கியத்துவத்தையும், சிறப்பினையும் கருத்தில் கொண்டு சட்டப்பேரவையில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் 10-05-2013 அன்று பேரவை விதி 110-ன் கீழ் செய்திட்ட அறிக்கையின்படி நிதி ஒதுக்கீடு பெறப்பட்டதால் மீண்டும் இக்கட்டுரை இவ்விதழில் வெளியிடப்படுகிறது.

வெ. சீராமமூர்த்தி

மண்டல உதவி இயக்குநர், கோயம்புத்தூர்

ஒருவர் செய்கின்ற குற்றத்திற்கு எந்தவிதமான தண்டனை வழங்கப்பட்டது என்பது மனுநீதி காலந்தொட்டு மன்னர்கள் காலம் வரை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை கல்வெட்டுகளின் துணைக்கொண்டு ஆய்வோமாக.

ஒரு குற்றத்தை குற்ற நோக்கில் விருப்புடன் செய்வதற்கும், அக்குற்றம் தவறுதலாகவோ அல்லது எதிர்பாராமல், எந்தவித குற்ற மன உணர்வும் இன்றி நடைபெற்றுவிட்டால் அதற்குரிய தண்டனைகளை சோழர் ஆட்சியில் எப்படித் தீர்மானித்தார்கள் என்பது குறித்து இக்கட்டுரையின்கண் கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் காண்போம்.

சோழர் காலத்தில், உத்தீரமேரூர் சபையில் பணியாற்றுவதற்கு தகுதியில்லாதவர்கள் என ஒதுக்கப்பட்டோர் செய்த குற்றத்தைப் பார்க்கும் போது பெரும்பாலும் தீருட்டு, கற்பழிப்பு, கூடலேகை எனும் கள்ளக் கையெழுத்து இடுதல் போன்ற குற்றங்களைச் செய்தவர்களாயிருப்பதை கல்வெட்டின் மூலம் அறியலாம். இவ்வாறு விலக்கப்பட்டவர்கள் அதற்குரிய தண்டனையாக கழுதை மேல் ஏற்றப்பட்டார்கள். பெரும்பாலான குற்றங்களுக்கு அபராதம் விதிக்கப்பட்டது. கொலைக்குற்றம் புரிந்தவர்களுக்கு அருகில் உள்ள ஏதேனுமொரு கோயிலில் நுந்தா விளக்கெரிக்க ஏற்பாடு செய்யும்படி பணிக்கப்பட்டார்கள்.

முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் (985-1014) திருவோத்தூர், வேதபுரீஸ்வரர் கோயில் கல்வெட்டில், வேட்டைக்குச் சென்ற இருவரில் ஒருவன் (சீயமுத்தரையன்) விட்ட அம்பால் மற்றொருவன் (பந்தலு) இறந்துவிட்டான். இச்செயல் கொலைக்குற்றமாக கருதப்படாமல் மரணத்தை விளைவிக்கும் குற்றமாக கருதப்பட்டு வேதபுரீஸ்வரர் கோயிலில் நொந்தாவிளக்கெரிக்க ஆணையிறப்பிக்கப்பட்டது.

ஜம்பை, ஜம்புநாதக் கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டில் (1012-1013) பிராட்டி சீராளன் என்பவன் அங்காடி பொற்றாமனின் வீடுபுகுந்து அவனது மனைவியை பிடித்து (Tress pass) இழுத்த செயலை பொறுக்காத பொற்றமான் சீராளனை

குத்திக்கொலை செய்தான். இச்செயலை கொலைக் குற்றமாக கருதாமல், அத்துமீறி நுழைதல் மற்றும் தாக்குதல் (Tress pass and assault) ஆக கருதி 15 கழஞ்சு பொன் தண்டமாக பெற்று கோயில் விளக்கெரிக்க ஆணையிடப்பட்டது.

இரண்டாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் (1052-1064) நாடாள்வான் ஒருவன், ஒரு விற் படையின் தலைவனைக் குத்திக் கொலை செய்துவிட்டான். இதற்கு தண்டனையாக அருகில் உள்ள கோயிலுக்கு விளக்கெரிப்பதற்கு 96 ஆடுகளை நிவந்தமாக வழங்க உத்திரவிடப்பட்டது. மேலும் இம்மன்னனது காலத்திய தாமரைப்பாக்கம் கல்வெட்டின் மூலம் இரு சகோதரர்களுக் கிடையே வாய்ச்சண்டை முற்றி ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக் கொண்டதில், அண்ணன் இறந்துவிட்டான் இதில் தம்பிக்கு கொலைக் குற்றத்திற்கான தண்டனையாக கடுமையான தண்டனை வழங்கப்பட்டு இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் சபையோர் இந்நிகழ்வை ஆய்ந்தபோது குற்றம் செய்தவனின் பெற்றோருக்கு இருமகன்கள் மட்டுமே உண்டு என்றும் அதில் ஒருவன் இறந்து போனதால் எஞ்சிய ஒருவனுக்கும் மரண தண்டனை வழங்கினால் வயதான பெற்றோருக்கு வாழ்வழியின்றி போக நேரிடும் எனக்கருதி அவனுக்கு மரணத்தை விளைவித்த குற்றத்திற்குரிய தண்டனையாக நொந்தா விளக்கெரிக்க உத்தரவிட்டனர். இதனால் அக்காலத்தில் குற்றத்தை மட்டும் நோக்காமல் அதற்குரிய சூழல், குற்றவாளிக்குத் தரப்படும் தண்டனையால் ஏற்படும் விளைவுகளையும் சீர்தூக்கி சிறப்பான தீர்ப்பை தந்தனர் என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம்.

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனின் காலத்தே (1133-1150) உள்ள கல்வெட்டின் மூலம் பள்ளிச் செட்டி பெருங்காடனும், மாறன் ஆட வல்லானும் வேட்டைக்கு சென்றவிடத்தே பெருங்காடன் எய்த அம்பு தவறுதலாக மாறன் ஆடவல்லான் மேல்பட்டு அவன் இறந்தமையால் அதனை கொலைக்குற்றமாக கருதாமல் மரணத்தை விளைவிக்கும் குற்றமாக கருதப்பட்டது. இம்மன்னனின் பிறிதொரு கல்வெட்டில்

“பெருநல்லூர்க் குடிப்பள்ளி
அம்முனியநான செல்வப்
பொரையந் பரிவேட்டை
பொநவனை ஓய்மா நாட்டு

ஆழ்ச்சி பாக்கத்துக் குடிப்
 பள்ளி சிங்கநாந தொண்டை
 மாந் சொழ்ப் பெரியரையர்
 மகன் தெவன் இவனைக்
 கைய்பிழையால் எய்தமையால்
 இவனுக்கு நன்றாக அரைத்
 தீரு நொந்தா விளக்குக்கு
 விட்ட பசு பதினைஞ்சு”

என மரணத்தை விளைவிக்கும் குற்றத்திற்கு (Culpable Homicide) என்பதற்குரிய வார்த்தையாக கைய்பிழை என்ற சொல் பயன்பாட்டில் இருந்ததை அறியலாம்.

இதே மன்னனின் (கி.பி. 1139) திருவோத்தூர் கல்வெட்டில் செல்வமுத்தரையன் என்பவன் மிருக வேட்டையின் போது எதிர்பாராதவிதமாக புலியினைக் கொன்றுவிட செல்வ முத்தரையன் என்பவனுக்கு தண்டமாக 16 பசுக்களை இறைவனுக்கு வழங்கிட ஊர்ச் சபையினர் தண்டனை வழங்கினர்.

இதே மன்னனின் திருக்கழுக்குன்றத்துக் கல்வெட்டின் மூலம் (1133-1150) வேட்டைக்கு சென்ற எழுவன் வஞ்சி முத்தரையன் எனும் வேடன் ஒருவன், நக்கம்பிபட்டாள இளவரையன் என்பானை மிருகம் என எண்ணி அம்பு பட்டெறிந்து கொன்றான். இந்நிகழ்ச்சி மிருகம் என எண்ணி நண்டனை கொன்ற இக்குற்றம் தவறுதலாக நிகழ்ந்ததாக கருதி நொந்தா விளக்கெரிக்க உத்தரவிடப்பட்டது.

இரண்டாம் இராசாதிராசன் கல்வெட்டில் (1166-1181) முத்தரைய நண்பர் இருவர் வேட்டைக்கு சென்ற போது ஒருவர் மற்றவரை தவறுதலாக கொன்று விடவே அதற்குரிய தண்டனையாக நொந்தா விளக்கெரிக்க உத்தரவு இட்டனர். இரண்டாம் இராசாதிராசன் காலத்து எலவானகூர் கல்வெட்டில் (1173). தன் மகள் மீது கோபம் கொண்ட தாய் கையில் வைத்திருந்த (அருவாள்மனை) அரைமணங்கோலிட்டெறிய அது தவறுதலாக வேறொரு பெண் மீது பட்டு, 20 நாள் கழித்து அவள் இறந்துவிட ஊர்ச் சபையோர் கூடி இது கைய்பிழையெனக் கருதி அதற்கு தண்டமாக 32 பசுக்களை கொணர்ந்து நொந்தா விளக்கெரிக்க ஆணையிட்டனர்.

மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் (1213) 35-ஆம் ஆட்சியாண்டில் கொலைக் குற்றத்தைவிடவும் திருட்டுக் குற்றத்திற்கே அதிக அளவில் கடுமையான தண்டனை வழங்கப்பட்டதை கல்வெட்டுச் செய்தி மூலம் அறியலாம். அதுவும் கோயில் சொத்தை திருடியவர்களுக்கு அவர்களது சொத்தைப் பறிமுதல் செய்து கோயில் கருவூலத்தில் சேர்க்கப்பட்டதுடன் "துரோகி" எனும் குற்றமும் சுமத்தப்பட்டது. இவனது பிறிதொரு கல்வெட்டில் கொலைக் குற்றத்திற்கு நொந்தா விளக்கெரிக்க உத்தரவு இட்ட செய்தியும் காணப்படுகிறது.

மூன்றாம் இராசராசன் (1216-1260) காலத்திய கல்வெட்டில் இருசகோதரர்களும் அவர்களது நண்பர் ஒருவரும் கோயில் கணக்கெழுதும் வேலை பார்த்து வந்தனர். அப்போது கோயில் கட்ட வைத்திருந்த செங்கல்லை களவாடி தங்கள் வீடுகளை கட்டிக்கொண்டனர். அது குறித்தறிந்த அரசன் அவர்களது சொத்து முழுவதையும் பறிமுதல் செய்து அதனை விற்று வந்த தொகை 40,000/- காசுகளும் கோயில் கணக்கில் வரவு வைக்கப்பட்டதுடன் அக்கணக்கெழுதும் உரிமையும் வேறு ஒருவருக்கு வழங்கப்பட்ட செய்தியை திருநாகேஸ்வரம் கோயில் கல்வெட்டால் அறியலாம்.

மூன்றாம் இராசராசன் காலத்தில் (1226) பன்றி வேட்டைக்கு போன இடத்தில் எய்த அம்பு தவறுதலாக அவனது நண்பன் தில்லையந ஆராயிர போயன் மேல் பாய்ந்து அவன் இறந்து விடவே அதற்குரிய தண்டனையாக நொந்தா விளக்கெரிக்க 32 பசுக்களை தானமாக தந்தான். இது கொலைக் குற்றமாக கருதப்படாமல் மரணத்தை விளைவிக்கும் குற்றமாக கருதப்பட்டது (Culpable Homicide).

மேலும் சில கோயில் கல்வெட்டுக்களின் வழியாக அறியப்படும் பிற செய்திகள்: ஆறு வயது பையன் ஒருவன் மரம் வெட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது அந்த அரிவாள் கைத்தவறி பக்கத்தில் இருந்த வேறொரு பையன் மீது பட்டு தெறிக்க அதனால் அப்பையன் இறந்துபடவே அதுக் கொலைக் குற்றமாக கருதப்படாமல் கொலைக்கான குற்றமாக அல்லது மரணத்தை விளைவிக்கும் குற்றமாக கருதப்பட்டது. அதற்கு தண்டனையாக கோயில் விளக்கெரிக்க ஆகும் செலவில் பாதியைத் தண்டனையாக ஏற்க உத்தரவிடப்பட்டது.

மேலும் மற்றொரு கல்வெட்டில் ஒரு படை வீரனைக் கொன்ற மற்றொரு படைவீரனின் உறவினர்களோடு சமாதானம் செய்து கொண்டு கருந்தட்டாங்குடியில் உள்ள ஒரு கோயிலில் விளக்கெரிக்க நிவந்தம் ஏற்படுத்தியுள்ளான். மேலும் இன்றைய இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தில் (I.P.C) உயிரைப் பறிக்கும் குற்றங்கள் (Offence affecting life) என பிரிவு 299 முதல் 311 முடிய விவரிக்கிறது. மரணம் விளைவித்தலின் பல்வேறு நிலைகளைப்பற்றி இந்தியத் தண்டனைச் சட்டத்தில் கூறப்படுவதாவது,

1. நியாயப்படுத்தக் கூடிய மரணம் விளைவித்தல் (Justifiable Homicide)
2. மன்னிக்கக் கூடிய மரணம் விளைவித்தல் (Excusable Homicide)
3. சட்டவிரோதமாக மரணம் விளைவித்தல் (UnLawful Homicide) என்பதுடன்
4. மனிதனைக் கொல்வது (Man slaughter) என்பது தான் இச்சட்டத்தில் மரணம் விளைவிக்கும் குற்றம் (Culpable Homicide) எனும் மாற்றுப் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது.

சட்டவிரோதமாக மரணம் விளைவித்தலில் மனிதனைக் கொல்வதை இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தில் மரணம் விளைவிக்கும் குற்றம் என்கிறோம். இது குறித்து இந்திய தண்டனைச் சட்டம் (I.P.C) பிரிவு 299 விவரிக்கிறது. இப்பிரிவுக்கு மூலக்காரணமாக இருந்த சோழர்கால கல்வெட்டுகளை நாம் மேலே ஆய்ந்துணர்ந்தோம். இவ்வாறு மரணத்தை விளைவிக்கும் குற்றத்திற்கு கல்வெட்டில் "கைப்பிழை" என்ற வார்த்தைப் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதையும், சோழர் ஆட்சியில் குறிப்பாக பழைய வட, தென்னார்க்காடு மற்றும் செங்கல்பட்டு மாவட்டங்களில் இத்தகைய குற்றம் நடந்து உள்ளதையும், சோழர்கள் ஆட்சியில் கொலைக்குற்றத்திற்கான தண்டனையை விட, தீருட்டு கற்பழித்தல், கள்ளக்கையெழுத்திடல் போன்றவற்றை பெரிய குற்றமாக கருதியிருந்ததையும், கோயில் சொத்தை களவாடியவர்களுக்கு துரோகி எனக் குற்றம் சுமத்தி அவர்களது சொத்துக்கள் முழுவதும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு கோயில் கருவூலத்தில் செலுத்தப்பட்டதையும், குற்றவாளிக்கு வழங்கப்படும் தண்டனையால் அவரது பெற்றோருக்கு உண்டாகும் பாதிப்பை மனதில் கொண்டு மனிதாபிமான அடிப்படையில் தண்டனை வழங்கப் பட்டதையும் கல்வெட்டுகள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. சோழர் வரலாறு - கே. கே. பிள்ளை
2. இந்தியத் தண்டனைச் சட்டம் - ஜெயராசன்
3. திருக்கழுக்குன்றம் - தொல்லியல் துறை வெளியீடு
4. தாமரைப்பாக்கம் கல்வெட்டு - தொல்லியல் துறை வெளியீடு
5. திருவோத்தூர் - ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி
6. வரலாற்றில் எலவானாகூர் - ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி
7. SII Volume : VI, 22, Part I, 7, 17, 23, 26
8. AR 257/1906
9. AR 138/1906
10. AR 148/1906
11. AR 77/1906
12. AR 129/1914
13. AR 1/1898
14. AR 109/1895
15. AR 227/1904
16. AR 48/1897
17. AR 70/1931

வெ. இராமமூர்த்தி

மண்டல உதவி இயக்குநர், கோயம்புத்தூர்

காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் இவ்வூர் அமைந்துள்ளது; இவ்வூர் ஏறத்தாழ 3000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட பழமையுடையது ஆகும். இவ்வூர் குறித்து கல்வெட்டு, இலக்கியம், அகழாய்வு மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்ட வரலாற்றுச் செய்திகளை இக்கட்டுரை மூலம் அறிந்து கொள்வோமாக.

இலக்கியத்தில் சிறுதாவூர்

ஒருநாட்டின் வரலாற்றையோ பண்பாட்டையோ அறிந்து கொள்ள இலக்கியங்கள், சாசனங்கள் பழங்காசிகள், பிற நினைவுச் சின்னங்கள் எந்த அளவு துணைபுரிகின்றனவோ அந்தளவு துணைபுரியும் தன்மையும் பெருமையும் உணர்ப்பெயர்களுக்குண்டு.

மனித இனம் ஓரிடத்தில் நிலைத்து வாழத்தொடங்கிய காலத்திலேயே இடப்பெயர்களும் தோற்றுவிக்கப்பட்டு இருத்தல் வேண்டும் என்று முனைவர் ஆளவந்தார் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஏறத்தாழ 240 உணர்களின் பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிறுதாவூர் எனும் இவ்வூர் தொடக்க காலத்தில் நரசிங்க சதுர்வேதிமங்கலமாகிய சிறுதாவூர் என்றே அழைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இலக்கியங்கள் சுட்டும் குடியிருப்பு இடங்களை ஆறு வகையாக பகுக்கலாம். 1. சிற்றூர் 2. உணர் 3. பேரூர் 4. மூதூர் 5. நகரம் 6. நாடு என்பன. இவற்றில் (உணர்-சிறுதாவூர்) உணர் பற்றி காணலாம்.

உணர்

உணர்களில் பலவகை தெருக்கள் இருந்தன. அந்தணர் முதலிய பல்வேறு பிரிவினரும், கைத்தொழில் செய்வோரும் இனிதே வாழ்ந்து வந்த வீதிகள் இருந்தன. அந்தணர் தெரு தூய்மை உடையதாகவும் இருந்தது. அதனை ஆசில் தெரு என்பர் புலவர். மன்றங்களும், பொய்கைகளும் சிலவிடங்களில் கேணிகளும் உண்டு.

சங்க இலக்கியங்களில் வரும் ஊர்ப்பெயர்களில் 43 விதமான பொதுக்கூறுகள் அமைந்துள்ளன. (உ.ம்) அகம்,-அம்பலம், ஆறு, இல், ஊர் போன்றவையாகும். ஊர்ப்பெயர்களின் அமைப்பில் சிறுப்புக்கூறுகள் சுட்டப்படுகின்றன. (உ.ம்) 1. அதவம் 2. அரி 3. இடை 4. ஆய் 5. எயிற் 6. சிரா 7. சிறு 8. தகடு போன்றவையாகும். காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் பரவலாகக் காணப்படும் பொதுக்கூறுகளை உடைய ஊர்களில் மங்கலம் என்பது ஒன்று. நன்மையானவற்றை எல்லாம் மங்கலம் எனும்சொல் குறிப்பதாகும்.

மங்கலம்

மங்கலம் என்ற பொதுக்கூறை ஆய்ந்தால் எல்லா ஊர்களுமே அந்தணர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது என்பதில் ஐயம் தோன்றுகிறது. தொடக்ககாலத்தில் அந்தணர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஊர்கள் மங்கலம் என்று அழைக்கப்பட்டு இருக்கலாம் பின்னர் நிலைமாறி மங்கலமாக அமையவேண்டும் என்ற நோக்குடன் தோற்றுவிக்கப்பட்ட புதிய ஊர்களும் மங்கலம் என்றே அழைக்கப்பட்டுள்ளன. நச்சினார்கினியர் கூற்றுப்படி ஊர்ப்பெயர்களின் பின்னொட்டாக அமைந்த சொற்கள் குறிப்பிட்ட நிலத்திற்குரியவை என ஆய்ந்து கண்டறிந்து வெளியிட்டுள்ளார். அவை

முல்லை நிலத்திற்குரியவை	- பாடி-சேரி, பள்ளி
குறிஞ்சி	- சிறுகுடி, குறிச்சி
மருதநிலத்திற்குரியது	- ஊர்
நெய்தல்	- பட்டினம், பாக்கம்
பாலை	- பறந்தலை

என்பவையாகும்.

கல்வெட்டில் சிறுதாவூர்

கல்வெட்டில் இவ்வூர் ஆழார் கோட்டத்தைச் சார்ந்த நரசிங்க மங்கலம் என்றே அழைக்கப்படுகிறது. இக்கோயில் பரசுராம விண்ணகரம் ஆகும். இங்கு கிடைத்த கல்வெட்டில் பாத்திவேந்திரவர்மனின் கல்வெட்டே காலத்தால் முந்தியது ஆகும் இது காலத்தால் கி.பி. 964 ஐச் சார்ந்தது ஆகும்.

மேலும் இங்கு முதலாம் இராசராசன், முதலாம் இராசேந்திரன் ஆகியோரின் கல்வெட்டுகளும் பாண்டியர், சம்புவராயர், விஜய நகர மன்னர்கள் காலம் வரை உள்ள கல்வெட்டுகளும் கிடைக்கின்றன. இவ்வூரில் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டு வரை கிடைத்த

கல்வெட்டுகளில் நரசிங்க சதுர்வேதி மங்கலமாகிய சிறுதாவூர் என அழைக்கப்பட்டதை அறியலாம். மேலும் சிறுதாவூரில் 21 கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன.

இவ்வூரைப் பற்றி மாமல்லை கடற்கரைக் கோயிலில் செதுக்கப்பட்டுள்ள வீராசேந்திர சோழனின் கல்வெட்டில் (1063-1070) சிறுதாவூர் எனும் நரசிங்க மங்கலத்து ஊர்ச்சபையோர், நிலத்தினை திருக்கடல்மல்லை இறைவனுக்கு தானமளித்தச் செய்தியும், அதற்கு வரி விலக்களிக்கப்பட்டச் செய்திகளும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

முதலாம் இராசேந்திரனது கல்வெட்டில் - ஆடவல்லான் எனும் மரக்கால், இராசகேசரி எனும் மரக்காலுக்கு ஈடானது என்ற செய்தியும் உள்ளது. இவ்வாறு 10-ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி 15-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான கல்வெட்டுச் செய்திகளும் இங்கு காணப்படுகின்றன.

அகழாய்வில் சிறுதாவூர்

மத்திய தொல்லியல் துறையால் இவ்வூரில் நடத்தப்பட்ட அகழாய்வில் சுமார் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்து மறைந்ததற்கான தடயங்களையும் அவர்கள் பயன்படுத்தியப் பொருட்களையும் கல்திட்டை, கல்வட்டம் எனும் நினைவுச் சின்னங்களையும் கண்டறிந்துள்ளனர் (cist cairn burial) இவ்வாறு சிறுதாவூர் எனும் நரசிங்க சதுவேதி மங்கலம் சுமார் 2500 ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தே சீறும் சிறப்பும் பெற்ற ஊராக திகழ்ந்து இன்றும் இவ்வூர் சிறந்து விளங்குகிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர் - ஆளவந்தார்
2. கல்வெட்டில் ஊர்ப்பெயர் - ஆளவந்தார்
3. Heritage of Tamil - உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
4. காஞ்சிபுரம் மாவட்டத் தொல்லியல் கையேடு - இரா. சிவானந்தம், தொல்லியல் துறை வெளியீடு
5. செங்கல்பட்டு மாவட்ட ஊர்ப் பெயராய்வு - கரு. நாகராசன்
6. SII Volume I
7. SII Volume II
8. ARE 1930-1934 -1933-34

DEVELOPMENT OF ROOF TILES - FROM ARCHAEOLOGICAL EXCAVATIONS

6

K. Sridaran

Deputy Superintending Archeologist (Retd.)

Archaeology studies the story of man's past, through his material remains. For Archeologists material culture consists of such tangible forms as tools, Pottery, Burials, Ornaments and Art. Generally 'artefact' is a product of human workmanship. Archaeologist classify and intepret the artefacts and connect them with the evolution of mankind. In the words of Mortimer Wheeler "The Archaeologist is digging up not things, but people, the bits and pieces with which he deals should be alive to him."

Archaeology includes the different kinds of activities like 1. Epigraphical Study 2. Archaeological exploration and excavation 3. Conservation of Historical monuments and 4. Site museums.

Archaological excavations have yielded lot of evidences for the material life of the people. Initially in the Pre-Historic period man had lived in the rock shelter for example Gudiyam cave located near Poondi is an important habitation site of Pre-Historic man.

In Neolithic period man had developed and lived in the pit-dwellings with thatched roof as seen in Paiyampalli and Appu kallu excavations.

During the historic period, the houses were constructed with burned bricks and the roofs were covered with different kind of tiles. Sangam literature mentions about the palaces and temples constructed with bricks and mortar. The roof was

covered with grooved tiles as seen in the excavations like Tirukoyilur, Vallam, Alagankulam. Mamallapuram (Saluvankuppam) and Tiruttangal.

These tiles are rectangular in shape and having two grooves on the surface. Two circular holes are found at the top. The flat top portion with holes measured 1.5 c.m. in thickness and the lower portion is thin and semi circular in shape. These tiles might have been used in the steeples like sloping roof. The tiles might have been arranged in a row by placing one after another on the grooves. This would have been tied with wooden rafters by coir rope through the holes. The rough surface of this tile shows that they were associated with black and red ware; all black ware and red slipped ware and dated to 3rd B.C. to 3rd C.A.D.

During medieval period the tiles turned into a newshape, in the shape of 'L'. It seems that the lengthy part of tile made of mould while the hook part is bend by the hand, The other end is in semicircular or triangular in shape. The width of the tile vary from 4.3 cm. to 5cm. These tiles might have used to fix the reapers running on the rafters. This kind of tiles occur in large number and found in the excavations like Gangaikonda cholapuram, Vallam, Palayarai, Alagankulam, Kambarmedu and Padaivedu. From the excavations, it is revealed that this kind of tiles were used upto 14th C.A.D. Some of the tiles from the Excavations at Gangaikondacholapuram are in hexagonal (six faced) shape.

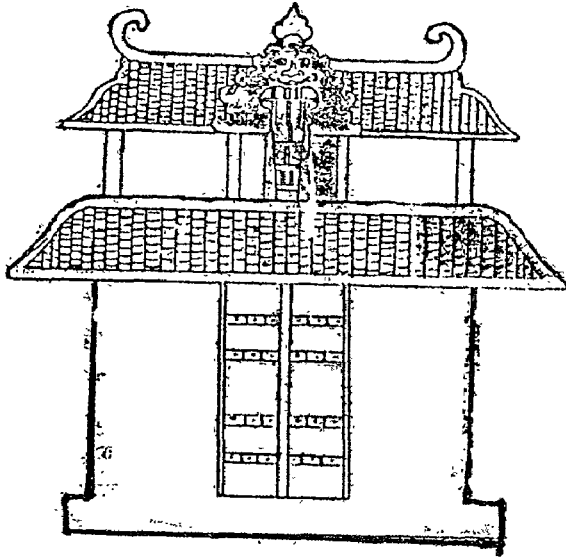
In the Nayak and Maharatta period tiles are bent and found in 'U' shape. Two tiles are placed side by side over which another tile placed in inverted position over them. This kind of tiles are called as 'Nattu ōdu' and mostly found in the villages.

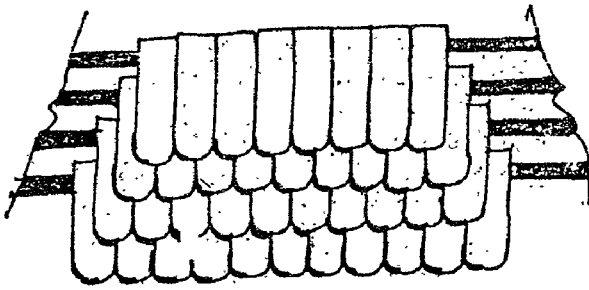
Thus the tiles have played an important role in the construction of houses and also help the archaeologist to fix the date of the excavated site.

References:

1. Raman, K.V. *'Principles and Methods of Archaeology'* 1986.
2. Sridhar, T.S. *'Alagankulam: An Ancient Roman Port city of Tamil Nadu'* Tamilnadu State Archaeology Department, 2005.
3. Kasinathan, N., Abdul Majeed, *'Tirukoyilur Excavations'* Tamilnadu State Archaeology Department, 1996.
4. Subbarayulu, Y. *'Vallam Excavations', Tamil Civilization Vol-II No:4,* 1984
5. Kasinathan, N. *'The Metropolis of Medieval Cholas'* Tamilnadu State Archaeology Department, 1992
6. Sridhar, T.S. *'Excavations of Archaeological Sites in Tamil Nadu (1969-1995)'* Tamilnadu State Archaeology Department, 2004
7. சோழர்காலக் கட்டிடக்கலை - சு. இராஜேந்திரன், டாக்டர் க. பாலகுமாரவேலு, 'தஞ்சை இராசராசேச்சரம் திருக்குட நன்னீராட்டு பெருவிழா மலர்' - 1997, பட்டங்கள் பக்கம் : 99.
8. காங்குகொண்டசோழபுரம் அகழாய்வு அறிக்கை, 2009

ROOF TILES SEEN IN CHOLA
PAINTING - BIG TEMPLE, THANJAVUR

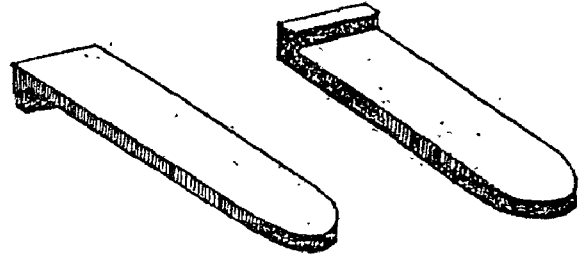

சட்டங்களில் கோர்க்கப் பெற்றுள்ள
தட்டோடுகளின் தோற்றம்

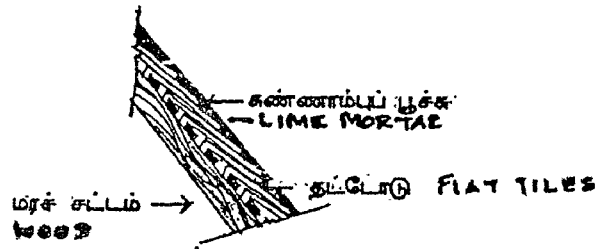
ARRANGEMENT OF FLAT TILES

ROOF TILES - FROM 16th C. A.D.

கடுமன் தட்டோடு இருபுறத் தோற்றம்
FLAT TILES - TWO SIDES

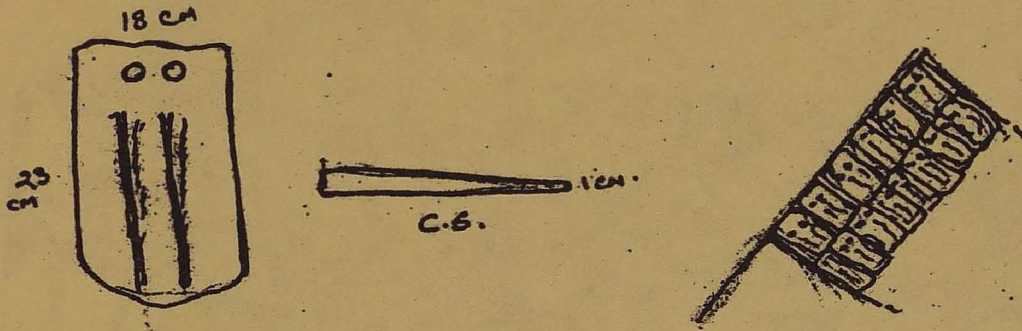

மரச் சட்டங்களின் மேல் மாட்டப் பெற்றுள்ள
ஒடுகளின் பக்கவாட்டுத் தோற்றம்

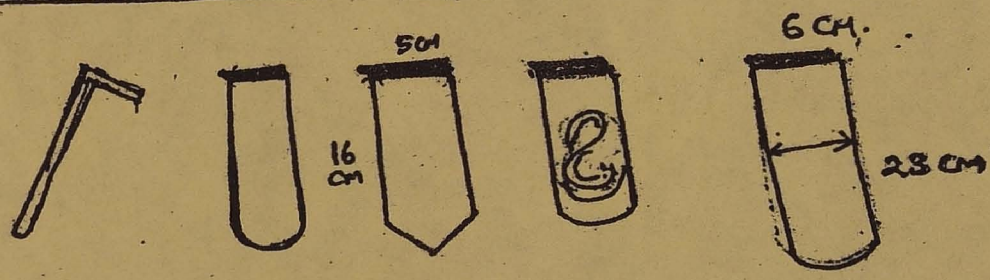
TILES FIXED ON WOODEN RAFTERS

உட்புறச் சுவரில் உத்திரம் பதிக்க உள்ள துளைகளுடன்
கூடிய தாங்கு அமைப்பு

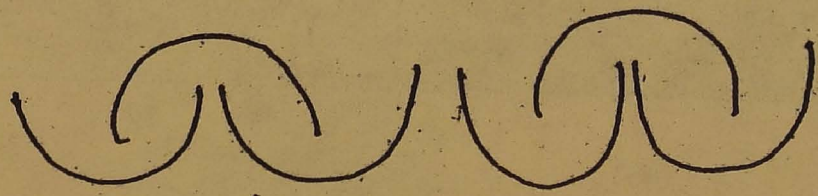
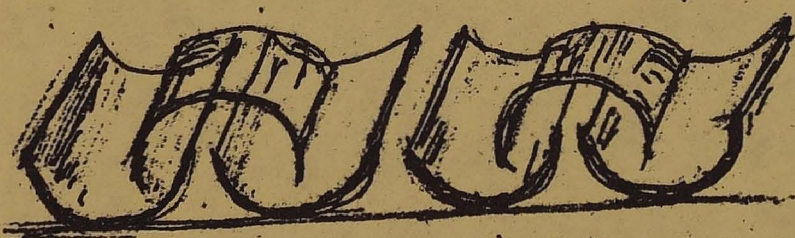

GROOVED TILES

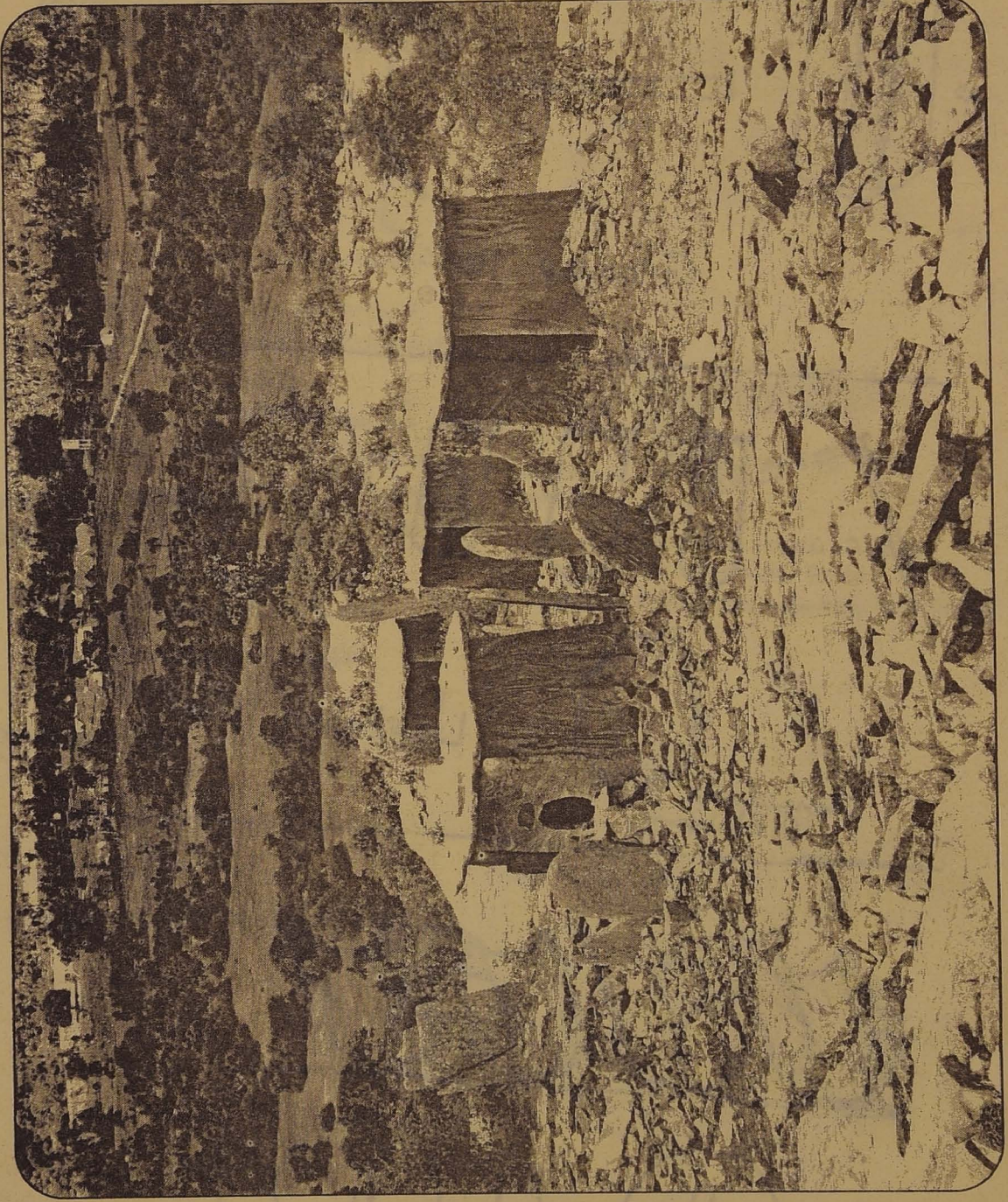

'L' shaped tiles

Trangaiyanda
Cholapuram

'U' shaped tiles.

3000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நினைவிடம் - மல்ஹச்சமுத்திரம் (கிருஷ்ணகிரி மாவட்டம்)